

thần
Cupid
học Yêu

JULIUS LESTER

thần
Cupid
học Yêu

JULIUS LESTER

Thần Cupid học yêu

Julius Lester

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

<u>Chương 1: Giới thiệu nàng Psyche. 1</u>
<u>Chương 2: Sắc đẹp của Psyche. 4</u>
<u>Chương 3: Nữ thần tình ái Venus (1) 7</u>
<u>Chương 4: Venus và Adonis. 15</u>
<u>Chương 5: Thần Cupid xuất hiện. 20</u>
<u>Chương 6: Cupid kinh ngạc. 22</u>
<u>Chương 7: Quyết định của Cupid. 26</u>
<u>Chương 8: Cupid và nữ thần Venus trò chuyện. 30</u>
<u>Chương 9: Thần Apollo và nàng Daphne. 33</u>
<u>Chương 10: Cupid gặp Apollo. 37</u>
<u>Chương 11: Số phận của Psyche. 44</u>
<u>Chương 12: Ngày cưới của Psyche. 47</u>

Chương 1: Giới thiệu nàng Psyche

Ngày xưa ngày xưa, khi Thời Gian vẫn còn đang lên dây cót cho chiếc đồng hồ của mình, còn Mặt Trời thì đang cố tìm hiểu xem đâu là hướng đông, đâu là hướng tây, có một vị quốc vương và bà hoàng hậu nọ. Tôi không biết vị vua và bà hoàng hậu này ở vương quốc nào. Câu chuyện không nhắc đến điều đó. Đôi khi, các câu chuyện không hiểu rằng những điều chẳng mấy quan trọng với chúng ta thì lại rất quan trọng với chúng ta.

Chắc là có người vẫn kể câu chuyện đặc biệt này mà không cần đến cái tên cho vương quốc nơi ông vua và bà hoàng hậu ngự trị vì.. Thần Jupiter (thần Zeus tối cao trong thần thoại Hy Lạp) ban phước lành cho. Tôi nghĩ mình không phải là người kể chuyện giỏi đến thế, bởi vì tôi cần có một cái tên cho quốc vương đó. Tôi đã đặt câu chuyện xem liệu có phiền không nếu tôi đặt cho nơi đó một cái tên. Dường như việc này chẳng có hại gì cả, vì thế tôi sẽ gọi nó là Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại.

Câu chuyện cũng không có tên cho ông vua và bà hoàng hậu nọ. Tôi biết họ có tên, nhưng không ai nói với họ rằng, "Có chuyện gì thế, Chuck?" hay "Xem này, Liz", nếu Chuck và Liz là tên của họ. Lần này tôi đồng ý với câu chuyện. Nếu không có ai dùng đến tên của họ, thì không cần có những cái tên ấy trong câu chuyện này. Khi đức vua và bà hoàng hậu gọi nhau, có lẽ họ sẽ giống như bất kỳ cặp vợ chồng nào khác, đức vua sẽ gọi vợ là "Cưng ơi" và "Em yêu", còn hoàng hậu sẽ gọi chồng là "Cặp môi tuyệt vời" hay cái tên nào khác đại loại thế mà chúng ta không cần truy đến cùng làm gì.

Đức vua và bà hoàng hậu có ba người con gái. Tôi biết bạn đang nghĩ gì: những cô con gái này cũng chẳng có tên. Điều đó đúng một phần. Hai trong số ba cô gái hoàn toàn không có tên. Tôi vẫn chưa đi sâu vào câu chuyện, vậy mà ta đã có tới bốn người khiến cho Cơ quan Thuế vụ Quốc gia không thể gửi thư tới cho họ được rồi.

Thế thì, các cô gái cần phải có tên. Câu chuyện này gọi họ là "cô chị" và "cô em". Với tôi như thế là chưa đủ. Hai người chị này nhất định phải có tên. Tôi đang cân nhắc về việc tổ chức cho một cuộc bỏ phiếu để chọn tên cho họ, nhưng e rằng câu chuyện này sẽ phát chán vì phải chờ đợi việc kiểm đếm các lá phiếu mất thời, nó sẽ bắt xe buýt để đến voi-vú một người khác và người này sẽ không kể chuyện như cách mà nó đáng được kể, như tôi sắp kể câu chuyện như cách mà nó đáng được kể, như tôi sắp kể đây. Thế nên tôi sẽ tự đặt tên cho họ vậy. Tôi sẽ gọi một cô là Thomasina, theo tên một cô bạn gái mà tôi đã chết mê chết mệt hồi học trung học, nhưng cô ấy lại chẳng mê tôi (bây giờ tôi cá là cô ta đang rất hối tiếc), còn cô kia tôi sẽ gọi là Calla. Tôi không biết liệu trên đời có cái tên nào như thế không, chỉ là nó có vẻ hợp với câu chuyện này.

Thomasia và Calla là hai cô gái lớn và họ rất xinh đẹp. Cả hai đều có mái tóc dài màu vàng nhạt trải xuống tận thắt lưng. Sáng nào họ cũng dậy sớm, ngồi trên chiếc ghế ngoài bao lớn phòng mình, và hai người hầu gái sẽ chải ánh nắng sớm vào mái tóc của họ. Họ sẽ là những người phụ nữ đẹp nhất thế gian nếu không có một người khác-cô em gái của họ.

Tên nàng là Psyche, phát âm giống sigh-key, có nghĩa là "tâm hồn". Nó cũng có nghĩa là "con bướm". Có lẽ một linh hồn trông như thế - mong manh, đầy màu sắc và đẹp để gióng như một con bướm, và có lẽ Psyche đẹp như thế bởi vì người ta có thể thấy tâm hồn nàng hiện rõ trên gương mặt nàng.

Tôi đã cố gắng miêu tả vẻ đẹp của nàng qua ngòi bút, nhưng những con chữ cứ trở nên lộn xộn khi cố sắp xếp bản thân chúng thành những ngôn từ miêu tả một người mà không có từ nào tả được, và cuối cùng chúng đành ngập chìm trong cơn lũ nước mắt vì tuyệt vọng. Tôi ghét phải cố tạo ngôn từ bằng những con chữ ấy vài sau khi đã khóc lóc ỉ ôi, chúng sẽ trở quá ươn ướt, không thể ở trên trang giấy được nữa. Vậy mà sau câu chuyện này, khi những con chữ đã khô rồi, tôi sẽ thử sắp xếp chúng thành những ngôn từ một lần nữa để các bạn có thể hiểu được dung mạo nàng Psyche trông ra sao. Còn bây giờ, các bạn chỉ cần tin tôi khi tôi nói rằng là người con gái đẹp nhất thế gian này.

Mọi người trong vương quốc nói rằng Psyche phải là một nữ thần bởi vì nàng còn đẹp hơn cả Venus, nữ thần Tình ái, người cho đến nay vẫn là người phụ nữ đẹp nhất của Tào hóa.

Tiếng tăm về sắc đẹp của Psyche lan khắp thế gian. Chẳng bao lâu, người người từ khắp nơi đổ về đây để được ngắm nhìn Psyche - Rome, Rumania; Lagos, Latvia; Moscow, Mississippi; vịnh Xanh, Ghana; Paris, Ba Lan; Zurich, Zimbabwe.

Hằng ngày, vào lúc bóng người nấu mình dưới những bàn chân để trốn ánh mặt trời, những cánh cổng gỗ lớn của hoàng cung được mở rộng, và Psyche ra ngoài đi dạo như thường lệ. Đàn ông, đàn bà, trẻ con và vạn vật đều ngừng việc đang làm để ngắm nhìn nàng. Chim bay ngang qua, thấy Psyche, quên không vỗ cánh mà rơi xuống đất. Những chú kiến đang tha mảnh vụn thức ăn mà đối với chúng nó to như nước Trung Hoa, cũng không thể nhìn thấy gì khác ở Psyche ngoại trừ một phần mười sáu inch chiếc móng chân cái của nàng, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ khiến chúng thất thần trước vẻ đẹp của nàng để rồi đánh rơi cả miếng mồi và chỉ biết nhìn nàng chăm chăm.

Psyche dạo bước dọc theo con đường dẫn từ cung điện tới rìa của ngôi làng lớn nhất, không quá xa, sau đó nàng lại quay trở về cung điện và cánh cổng lớn của hoàng cung sẽ đóng lại sau lưng nàng. Nhưng trong khoảng thời gian còn lại trong ngày, cả vương quốc sẽ chẳng làm được việc gì bởi vì mọi người, mọi vật đều ngần ngại nghĩ đến Psyche. Bò không cho sữa, cừu không chịu mọc lông, con gà quên ấp trứng, người bán thịt không giết gia súc, bánh mì và bánh ngọt của bác thợ thì cháy cả trong lò; còn thợ làm nến mù đến nỗi không thể nhúc nhích sợi bắc vào trong mỡ nến.

Thế thì, điều này chẳng tốt cho nền kinh tế rồi. Kinh tế bắt đầu trì trệ, rồi khủng hoảng và cuối cùng rơi vào bế tắc.

Đức vua phải làm gì đó, nếu không nền kinh tế sẽ sụp đổ hoàn toàn. Ngài trầm trồ về chuyện này và quyết định rằng, nếu mỗi tháng Psyche chỉ được dạo chơi vào một buổi chiều thì nền kinh tế nước nhà sẽ ổn.

"Con không tán thành việc phụ vương quyết định con được làm gì và khi nào được làm", Psyche nói với cha.

"Nền kinh tế của quốc gia này quan trọng hơn niềm vui của riêng con con đấy", đức vua đáp lại.

Điều đó đã cho bạn thấy ông là một vị vua như thế nào rồi! Ai lại cho rằng nền kinh tế của quốc gia quan trọng hơn cả niềm vui của một người được chứ? Nhưng ông ta là vua mà, và ông ta nói thế nào thì nó phải thế ấy thôi.

Ông ta hẳn đã ngủ gật trong lớp học làm vua khi thầy giáo giảng về quy luật cung cầu. Khi cung

của một thứ bị giảm đi trong khi cầu của nó vẫn tăng, nó sẽ trở nên đắt giá hơn. Đức vua sẽ phải trả một cái giá rất đắt, bởi vì nhu cầu được nhìn ngắm Psyche sắp bị phá hủy cả quốc vương này.

Chim chóc và côn trùng mang chiếu chỉ của đức vua tới tận cùng bốn phương, một tuần sau, lời của đức vua đã lan đến những nơi cách xa cả vạn dặm đường. Người người và vạn vật rơi vào trạng thái hoang mang, lo lắng vì không còn biết ngày nào, giờ nào nàng Psyche mới đi dạo. Chỉ có một cách để ai cũng có thể chắc chắn được nhìn thấy nàng mà thôi. Cư dân của các quốc vương bắt đầu "gọi báo ồm" để nghỉ việc. Toi biết ngày ấy họ chưa có điện thoại. khi tôi nói họ "gọi báo", ý tôi là họ thò đầu ra ngoài của nhà họ mà hét lên "Tôi bị" cúm rằng nanh" nên không thể đi làm được !". Thế rồi họ chuyển đến Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại để bắt cức khi nào nàng Psyche đi dạo, họ đều có thể ngắm nhìn nàng.

Chẳng bao lâu sa, khắp vương quốc tràn ngập đủ mọi loại người không nói thứ ngôn ngữ này, không biết tập quán và hơn thế, chẳng quan tâm đến quốc gia này. Tất cả những gì họ muốn chỉ là được ngắm nàng Psyche mà thôi. Việc có quá nhiều người đến vương quốc này để gây một sức ép lớn lên cơ sở hạ tầng, có nghĩa là ở đây chẳng có đủ phòng tắm và giấy vệ sinh cho tất cả mọi người. Đức vua vội vàng giải quyết vấn đề đó, mặc dù câu chuyện không nói rõ bằng cách nào. Nhưng tôi có thể nói với bạn điều này: chỉ trong một thời gian ngắn, Shondie - thợ làm xẻng và Tyrone thợ làm giấy vệ sinh đã trở thành những người rất giàu có.

Nhưng ngay cả vấn đề sinh hoạt được khắc phục, đức vua và hoàng hậu vẫn còn chuyện để lo lắng. Đó chính là Psyche.

Chương 2: Sắc đẹp của Psyche

Psyche không những xinh đẹp mà còn rất thông minh, koong như hai người chị gái của nàng, những cô nàng chẳng nghĩ đến điều gì khác ngoài việc ăn diện. Psyche hay suy nghĩ về những điều quan trọng , chẳng hạn như : Ta là ai? Ý nghĩa của cuộc sống của ta là gì? Mỗi sáng khi nhìn vào gương, nàng lại tự hỏi: "Sức đẹp là gì? Những người khác nhìn thấy điều gì ở ta, mà họ cho rằng ta xinh đẹp?"

Nàng cứ chăm chăm vào ình của mình trong gương và cố gắng ngắm nhìn bản thân như cách những người khác vẫn nhìn nàng. Không giống hai người chị gái, mái tóc Psyche đen huyền và bóng mượt bởi vì mỗi đêm trước khi đi ngủ, nàng thường đứng trên bao lông, chải ánh đêm vào tóc cho đến khi nó đen ánh lên. Như bao người, Mặt Trời cũng bị mê mẩn bởi sắc đẹp của nàng. Khi nàng ra ngoài, nếu chỉ đi dạo trong vườn thượng uyển Mặt Trời sẽ trải lên da nàng những tia sáng dịu dàng nhất cho tới khi da nàng có màu của cát.

Ngắm mình trong gương, nàng tự hỏi: "Liệu sắc đẹp của mình có phải nằm ở khuôn mặt hình trái tim, đôi mắt lớn và cặp môi đầy đặn hay không. Điều gì khiến một người được người ta thích thú ngắm nhìn, trong khi người khác thì không, còn một gương mặt khác nữa lại chẳng để lại ấn tượng gì cả?"

Cuối cùng, nàng sẽ thở dài và rời khỏi chiếc gương, những câu hỏi của nàng không có lời giải đáp. Nàng không hiểu được sắc đẹp là gì, nhưng nàng biết: là người xinh đẹp khiến nàng cô đơn . Những vương công tử đã tới cung điện cầu hôn Thormasia và Calla, chẳng bao lâu sau , cả hai người họ đều kết hôn và đến sống ở vương quốc bên cạnh.

Nhưng không có chàng trai trẻ tuổi nào đến với Psyche cả. Khi đức vua mở tiệc ở đại sảnh của hoàng cung, ngài thường xếp Psyche ngồi giữa những chàng quý tộc độc thân của các gia đình danh giá nhất, nhưng trước sắc đẹp của nàng, lưỡi của những chàng trai này nặng tựa núi cao. Trong khi với những cô gái trẻ khác, ngôn từ tuôn ra từ những cái lưỡi đó chẳng khác gì giai điệu từ cổ họng của những chú chim đang hót giữa mùa xuân.

Một hôm, Psyche hỏi phụ vương và mẫu hậu của mình: "Thứ gì khiến cho con xinh đẹp thế? Và sắc đẹp là gì ạ?"

Họ không biết phải trả lời câu hỏi đó như thế nào, cũng như cái nhìn đau đáu trên gương mặt hay nỗi đau đớn trong giọng nói của con gái mình.

Đức vua cười gượng gạo, vẻ lo lắng. "Những câu hỏi đó phải dành cho nhà hiền triết của chúng ta. Ngày mai, ta sẽ đưa ông đến gặp con. Ông ta sẽ nói cho con biết về sắc đẹp nhiều hơn cả những gì con muốn biết."

"Không đâu, phụ vương. Con đang hỏi phụ vương và mẫu hậu mà"

Giờ đến lượt hoàng hậu nở nụ cười bối rối, lo âu: "Đừng bận tâm tới những câu hỏi không có câu trả lời đó. Con nên mừng vì mình không xấu xí."

Đức vua nhìn những giọt lệ tuôn rơi từ đôi mắt của Psyche và nhận ra là những câu trả lời của ông và hoàng hậu vẫn chưa làm con gái thỏa mãn.

"Có phải con muốn biết những người khác thấy gì khi họ nhìn con phải không?" Ông nói

Psyche gật đầu, vẻ biết ơn vì có lẽ vua cha đã hiểu nàng.

Nhà vua trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi cũng nói "Xưa kia, ở vùng núi có một loài lan rất hiếm và đẹp chưa từng thấy. Ông nội của cha từng đưa cha đến bãi đất có loài lan ấy, bởi vì con người ta không thể tìm thấy loài hoa lan đó ở nơi nào khác trên thế gian này. Lúc đó cha chỉ khoảng bảy tuổi, nhưng cha vẫn nhớ chuyến đi ấy như thể nó mới xảy ra sáng nay thôi. Vài tháng sau vị thần đã giáng xuống những cơn bão tố kinh hoàng xuống Bờ Biển Xanh Vĩ Đại. Nước muối mặn từ biển tràn qua đất liền, hủy diệt cây cối và thực vật. Vào mùa xuân năm sau, ông nội và cha trở lại bãi đất ấy. Thánh thần ơi, cơn bão kia đã phủ đầy muối mặn lên mặt đất, khiến cho loài hoa lan ấy không thể nào mọc được. Thế nhưng, mỗi khi mùa xuân cha và đều quay trở lại nơi đó để tìm kiếm nó. Nó đã biến mất, nhưng hồi ức về vẻ đẹp của nó vẫn còn được đọng lại trong tâm trí tra suốt bao năm qua. Cha không biết điều gì ở loài hoa lan đó khiến cho nó đẹp đến nhường ấy. Có thể màu sắc hay hình dáng của nó. Hay lẽ là sự kết hợp tạo ra điều còn tuyệt vời hơn hai thứ đó khi chúng đứng riêng rẽ. Cha chỉ có thể nói với con rằng, khi nhìn thấy loài hoa lan đó, cha đã rất sửng sốt, cha cảm thấy cuộc đời mình, dù lúc đó cha mới lên bảy, còn tuyệt vời hơn những điều mà cha đã biết và biết về sau này. Ký ức về loài lan đó vẫn tiếp tục mở rộng hơn nữa cuộc sống của cha, vượt qua cả những giới hạn của thể xác và tinh thần". Nhà vua mỉm cười. "Sắc đẹp của con cũng như thế đấy, con gái yêu quý của cha ạ. Đó là một món quà dành cho tất cả những ai có đặc ân được thấy nó. Mọi người ngắm nhìn con và họ cảm thấy hạnh phúc hơn".

Nhưng Psyche không dễ dàng được người ngoài như vậy. "Con nghĩ quả là tuyệt vời khi sắc đẹp của con là một món quà đối với những người khác, nhưng đó không phải là câu trả lời cho thắc mắc của con. Sắc đẹp có ý nghĩa gì đối với con chứ? Đó là điều con đang muốn được biết."

"Con đúng là một đứa vô ơn!" Mẫu hậu của nàng quở trách Mẫu hậu của nàng quở trách. "Mọi cô gái trong vương quốc này sẽ làm bất cứ điều gì để có đc sắc đẹp của con đây."

"Con ước mong sẽ có ngày con có thể cho họ cái sắc đẹp này", Psyche buồn bã đáp lại. "Hãy để một người trong số họ sống với cuộc sống cô độc này đi."

Thế rồi đức vua, hoàng hậu và nàng công chúa út cũng sa vào một sự im lặng chẳng dễ chịu gì.

Chương 3: Nữ thần tình ái Venus (1)

Tất cả các vị nam thần và nữ thần sống trên đỉnh Olympus, nơi đó cũng khá giống với mặt đất. Ở đây cũng có sông suối, núi rừng, thung lũng, nhưng không có sa mạc. Điểm khác biệt lớn nhất giữa hai nơi này là mặt đất nằm ở phía dưới bầu trời còn Olympus nằm ở phía trên bầu trời. Tôi cũng không dám chắc là nó ở nơi nào nhưng tôi biết nó nằm ở phía bắc của nơi này và phía nam của nơi khác.

Tôi sẽ dẫn bạn đi một vòng và chỉ cho bạn thấy tất cả những cung điện, nơi các nam thần và nữ thần sống, nhưng câu chuyện lại bảo rằng chúng ta không có thời gian để làm việc ấy. Một trong những cái khó của người kể chuyện là các câu chuyện có thể rất nóng vội. Khi đến lượt chúng được kể, chúng sẽ rất khó chịu nếu chúng nghĩ rằng bạn đang quá lê thê, dài dòng. Vì vậy, ta phải khẩn trương ra vùng ngoại ô của đỉnh Olympus để đến cung điện của Venus, nữ thần Tình ái.

Venus sống cách xa các vị thần khác bởi nữ thần không muốn họ tọc mạch chuyện của mình. Mặc dù đã kết hôn với Vulcan (2), vị thần Thợ rèn, nhưng nữ thần không mấy có tài trong việc tuân theo chế độ hôn nhân một vợ một chồng. Làm sao nàng có thể như thế chứ? Nàng là nữ thần của tình yêu là thứ duy nhất mà nàng chung thủy đến cùng. Neus chồng nàng không hiểu điều đó thì đáng lẽ chàng ta không nên lấy nàng. Ô, dĩ nhiên, tôi có thể nghe thấy các bạn đang nói rằng nếu Venus biết rõ về mình đến vậy thì nàng nên sống độc thân thì hơn. Tôi sẽ thử giải thích điều đó với các bạn, nhưng câu chuyện này vừa mới bảo tôi rằng tôi sắp lạc đề và nó khoogn có thời gian cho mấy chuyện vớ vẩn đó. Tôi đồng ý. Cách chắc chắn nhất để mắc bệnh đau đầu là cố gắng hiểu những việc các vị nam thần và nữ thần đang làm. Vì vậy hãy bỏ qua thôi, bởi vì tôi không cần một cơn đau đầu đâu.

Cung điện nữ thần Venus được làm bằng màu hồng dịu của ráng chiều và màu trắng ngà rực rỡ của ánh trăng. Nó rất rộng bởi nó phải cung cấp đủ chỗ ở cho tất cả những linh hồn phiêu dạt đến đó. Tầng thứ nhất dành cho Venus và con trai nàng, thần Cupid (3). Họ đã sống trong 2 cánh đối diện nhau của cung điện. Tầng thứ hai sẽ được dành riêng cho linh hồn của những người có trái tim tan nát vì tình yêu, tầng thứ ba dành cho linh hồn của những ai không biết yêu một cách khôn ngoan. (Linh hồn của tôi chắc đã đến đó dưỡng sức không chỉ một lần sau khi cho phép đôi mắt mang trái tim đi đến những nơi mà nó không thuộc về). Tầng thứ tư là đông đúc nhất. Đó là nơi dành cho những linh hồn cô đơn. (Cái này chắc thuộc về người đang cầm cùi gỗ lại từng dòng nhật kí của tác giả trong đêm tối)

Thần Venus chẳng làm gì ngoài việc đều đặn tới thăm các đền thờ của mình ở dưới mặt đất (Một đền thờ giống như một nhà thờ vậy, trừ việc ở đó không có đàn ông hay đội hợp xướng hát thánh ca) Người trần gian sẽ đến dâng lễ vật lên nữ thần và nàng sẽ lắng nghe những vấn đề rắc rối trong tình yêu của họ. Nữ thần lắng nghe nhiều hay lắng nghe kỹ lưỡng, cẩn thận ra sao, điều đó phụ thuộc vào những thứ bạn dâng tặng nữ thần, và Venus không thích những thứ rẻ tiền đâu. Trứng cá muối, rượu sâm banh hay bất cứ thứ gì được làm từ vải casomia sẽ luôn giúp bạn có được sự chú tâm không hề sao nhãng của nữ thần.

Tuy nhiên, gần đây Venus không thấy có chút trứng cá muối, rượu sâm banh hay vải casomia nào cả. Người ta không còn đến đền thờ của nàng nữa, và nữ thần không biết vì sao lại thế. Vào buổi chiều đặc biệt hôm ấy, nữ thần sắp biết được lý do đó.

Nàng đang nằm trên một chiếc ghế dài trước thềm cung điện của mình để được massage. Hàng tuần, Venus dành ra đến sáu ngày tự nuông chiều bản thân. Nàng sẽ được Oizys (4) - nữ thần Đau đớn - xoa bóp và sau đó ngồi trong bồn nước nóng uống sâm banh và ăn những trái dâu tây chín mọng. Tiếp sau đó, nàng sẽ làm móng và làm tóc. Rồi nhà thiết kế trang phục của nàng sẽ mang vào một cái giá treo đầy những chiếc váy dài mới nhất đến từ Oscar de la Olympus, và Venus sẽ thử từng chiếc một. Việc nuông chiều bản thân quả là mệt mỏi, vì thế nàng sẽ chợp mắt một chút và thức dậy đúng vào giờ ăn tối để thưởng thức món bít tết Diane sốt phấn hoa và nho cùng cơm và đậu Hà Lan được phủ mặt hoa. Vào ngày thứ bảy trong tuần, Venus ngừng việc làm đẹp và đi đến các nhà thờ để nhận quà cùng sự tôn trọng của mọi người. Ít nhất mọi việc cũng từng diễn ra đều đặn như thế.

Thần Vulcanus

Ngày hôm đó, khi Venus bắt đầu mơ màng dưới bàn tay điều luyện của Oizys, nữ thần Đau đơn khẽ thốt lên "Không biết chuyện gì đang diễn ra ở dưới kia nhỉ?".

Trong số các vị thần, Oizys là vị thần bị thờ ơ nhất. Không có lấy mộ đền thờ nào xưng tụng nàng. Thậm chí không có bất kỳ câu chuyện nào kể về nàng như kể về thần Jupiter, nữ thần Juno(5), thần Apollo (6) và nữ thần Venus. Nhưng bởi vì các vị thần đều tránh mặt Oizys ngoại trừ lúc họ muốn được xoa bóp, nên nàng ta có rất nhiều thời gian để xem ai đang làm gì với ai và tại sao. Nàng biết về những chuyện xảy ra trên đỉnh Olympus nhiều hơn bất cứ người nào, kể cả thần Mercury (7), vị thần chẳng làm gì ngoài việc đưa tin và mang chuyện ngồi lê đôi mách đi khắp nơi. Vì vậy khi Oizys nói, như thể nàng đang lẩm bẩm với chính mình: "Không biết chuyện gì đang xảy ra ở dưới đó nhỉ?", có nghĩa là nàng biết chuyện gì đang xảy ra ở dưới đó. Nàng cũng biết thông tin này sẽ làm Venus bị tổn thương. Nhưng nếu không có sự đau đớn thì cả thần linh lẫn người đều chẳng bao giờ trưởng thành được.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đâu kia?" Venus hỏi, vẻ ngái ngủ. "Đau! Đừng bóp vai ta mạnh quá. Ahh! Đúng rồi, tốt hơn rồi đấy." Nàng thở ra một hơi khoan khoái và nhắm mắt lại. "Nàng nói có

chuyện gì đây đang xảy ra phải không?" Nữ thần Tình Yêu hỏi lại về giấc ngủ.

"Ồ dưới đó", Oizys lặp lại, chỉ xuống một vương quốc bé tí xíu bên rìa của Bờ Biển Xanh Vĩ Đại. "Tất cả bọn người kia. Trông học có vẻ đang chờ đợi cái gì đó hay ai đó."

Một cách miễn cưỡng, Venus nhồm dậy và nhìn xuống trần gian. Phải mất một lúc nàng mới tìm ra cái Oizys đang chỉ, nhưng rốt cuộc nàng chỉ thấy một đám đông đang xếp hàng hai bên đường. Venus mỉm cười về tiếc nuối. "Đó là việc từng xảy ra mỗi khi ta dạo bước giữa những kẻ phạm trần", nàng thầm nghĩ.

Đám đông náo loạn khi hai cánh cửa mở lớn của cung điện được mở ra. mọi người chen lấn xô đẩy nhau để có chỗ quan sát tốt hơn.

"Vị vua của vương quốc này chắc hẳn rất được yêu quý", Venus thì thầm. Nàng háo hức muốn thấy người đàn ông đã khiến cho dân chúng mê mẩn đến thế.

Nhưng người bước ra lại là một cô gái có sắc đẹp không giống với bất kì thứ gì mà nữ thần Venus từng thấy, kể cả bóng phản chiếu trong gương vẫn nhìn lại nữ thần mỗi sáng. Đám đông im lặng đến mức bạn có thể nghe được tiếng màu xanh lá chảy vào trong những chiếc lá non. Một vài người xúc động đến mức ngất xỉu khi nhìn thấy cô gái nọ. Những người khác thì ngậy ra nhìn, nước mắt chảy tràn trên khuôn mặt.

Khi cô gái trẻ bước đi, những cánh hoa tự bút mình khỏi những bông hoa ven đường và bện thành một vòng hoa, rồi đặt lên mái đầu của nàng ta.

"Ai đó" Venus hỏi, không muốn tin vào điều nàng đang nhìn thấy.

"Ồ, tôi cũng thắc mắc không biết đó có phải là người mà tôi đã nghe thần Chiến tranh Mars(8) và thần Apollo nói đến hôm trước không." Oizys đột ngột ngừng lại, như thể nàng ta sợ rằng mình đã nói quá nhiều. Cách đây không lâu, Mars và Venus từng có một cuộc tình đầy say đắm. Khi thần thợ rèn Vulcan biết được chuyện đó, thần đã giăng một cái bẫy phía trên giường của nàng. Vào lần vụng trộm sau đó giữa Venus và Mars, cái bẫy chụp lên người họ. Vulcan đã hô hoán tất cả các vị nam thần, nữ thần đến bắt quả tang cả hai bọn họ đang lỏa lồ cùng nhau.

Venus sa sầm mặt mày khi nghe đến người tình trước đây của mình. Mặc dù họ không còn là tình nhân nữa, nhưng nàng không thích cái ý nghĩ rằng chàng ta đã để mắt tới một người đàn bà khác, đặc biệt lại là một kẻ phạm trần.

"Mars và Apollo đã nói chuyện gì?"

"Ồ, chẳng có gì cả", Oizys khẽ đáp.

"Hãy trả lời ta đi"

"Chẳng có gì cả mà. Chỉ là chuyện đàn ông vẫn nói thôi, người biết họ rồi đấy. những điều họ nói chẳng đáng được nhắc lại đâu."

"Ta sẽ quyết định điều đó đáng hay không đáng nhắc lại. Giờ thì hãy kể cho ta nghe đó là chuyện

gì."

Oizys lại thở dài, nhưng cười thầm trong lòng. Cái bầy nàng sắp đặt cho Venus còn tinh vi hơn cả cái bầy Vulcan đã làm. "À, họ nói rằng nàng ta đẹp hơn bất cứ nữ thần nào trên đỉnh Olympus này."

Venus giận điên người. "Ai đã nói vậy hả?" Nàng đòi được biết. "Ai trong bọn họ?"

"Là thần Apollo", Oizys nói, giả vờ tỏ vẻ miễn cuowngnx.

"Apollo!" Venus kêu lên. Nàng sẽ rất đau khổ nếu thần Mars là người nói ra câu đó, nhưng sẽ còn tồi tệ hơn nhiều khi câu nói đó là của thần Apollo bởi vị thần này không thể nói dối.

Nhưng Oizys thì có, vì chính nàng là kẻ đã đặt điều dối trá đó cho Apollo.

"Nàng nghĩ ai là người phụ nữ đẹp nhất trong vũ trụ này?" Venus hỏi.

"Là người, Oizys vội vàng đáp. "Kẻ phàm trần nào có thể sánh với sắc đẹp tuyệt thế của người chứ?"

Thực vậy, kẻ phàm trần nào chứ? Venus lặng lẽ nói. "Tên của.... của sinh vật trên mặt đất nghĩ rằng ả xinh đẹp hơn ta là gì?"

"Nếu tôi không nhớ lầm thì Apollo gọi nàng ta là Pysche."

"Psyche!" Venus lặp lại với vẻ ghê tởm. "Hãy để ta yên, Oizys."

"Nhưng tôi vẫn chưa xoa bóp cho người xong mà. Chẳng có điều gì dễ chịu hơn một lượt massage kỹ lưỡng trong lúc này."

"Phải, phải, ta biết, nhưng ta cần được ở một mình. Hãy để ta yên."

Oizys cười thầm, thu nhặt những lọ dầu nhỏ và rời đi.

Venus trở vào trong, một bồn nước nóng được những người hầu đồ đầy đang bốc hơi nghi ngút. Nàng cởi áo, bước vào bồn tắm và ngồi xuống. nàng phải làm điều gì đó với đứa con gái tên Psyche này. phải chăng nó chính là lý do khiến người ta thôi không còn tới thờ phụng ở các đền thờ của nàng? Có lẽ bọn người trần đó đã quên mất nàng xinh đẹp đến thế nào rồi. Nàng sẽ ngay lập tức đến đền thờ của mình là Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại. Khi bọn chúng thấy nàng, chúng sẽ nhớ ra vẻ đẹp thực sự là thần ảo, và sẽ từ bỏ việc nâng niu ca tụng mà không sớm thì muộn cũng sẽ phai tàn.

Khi Venus tắt xong, những người hầu của nàng, ba nữ thần Duyên dáng (9) - Aglaia, Charis và Pasithea - nhanh chóng bước đến với những chiếc khăn tắm được làm từ những con gió nhẹ áp áp của thần Gió Nam. Họ lau khô người cho nàng, mặc cho nàng một chiếc váy dài bằng lụa và casomia màu trắng. Mái tóc suôn dài đen nhánh của nàng được bôi đầu cho tới khi từng sợi sáng bóng lên với vẻ rực rỡ đáng ao ước. Cùng lúc đó, cỗ xe bằng vàng do những con thiên nga kéo đang đợi nàng trên thảm cỏ mênh mông bên ngoài cung điện. Những nữ thần Duyên dáng giúp Venus lên xe, rồi nàng bay xuống trần gian để giành lại địa vị chính đáng trong trái tim của những kẻ phạm trần.

Khi nữ thần Venus đến ngôi đền thờ của nàng nằm trên sườn đồi bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại, nàng đã choáng váng trước những gì nàng trông thấy. mái đền đang võng xuống; bệ thờ, nơi những kẻ đến dâng lễ từng dùng làm chỗ đặt những món lễ vật dâng lên nàng thì bị sụp cả xuống, phủ đầy bụi và mạng nhện. Sàn cẩm thạch của đền thờ bị che kín dưới những lớp lá úa. Những kẻ trông nom đền thờ đâu cả rồi? Không lẽ chúng cũng đang ở trong đám đông và chờ đợi sự xuất hiện của Psyche?

Trong cơn phẫn nộ, Venus quay lại cỗ xe thiên nga kéo và bay thẳng về con đường lớn, nơi một giờ trước Psyche đã dạo bước. Mỗi người vẫn đang nán nã ở đó, chưa muốn rời đi, hy vọng cô gái trẻ sẽ xuất hiện lần nữa. Không ai để ý tới cỗ xe kéo của nữ thần Venus khi nó đỗ xuống trước cánh cổng lớn của cung điện. Không ai nhận thấy nữ thần đang bước đi dọc theo con đường lớn. Venus nhìn vào khuôn mặt của những kẻ phạm tục đó, hy vọng thấy một ánh nhìn nhận biết trong mắt họ. Nhưng dù mắt họ vẫn mở, họ không thể trông thấy Venus bởi họ còn mãi mê ngắm nhìn hình ảnh của Psyche đã in hằn trong tâm tưởng họ.

Không thể tiếp tục chịu sự sỉ nhục này lâu hơn, Venus nhanh chóng quay lại đỉnh Olympus, giận dữ hơn bao giờ hết. Nếu nàng không làm điều đó, nàng sẽ thấy mình đi lang thang khắp thế

gian và bị người đời thờ ơ. Điều đó đã từng xảy đến với các nam thần và nữ thần không còn được người trần gian tin vào nữa. Nàng đã chứng kiến họ - thần Astarte (10), nữ thần Isis, thần Osiris (11), thần Marduk (12), thần Gilgamesh (13) - rất nhiều các vị thần cổ đại dạo bước giữa những người phạm trần, mà những kẻ này không nhận ra họ, như thể họ chưa bao giờ tồn tại vậy, nhưng các vị thần lại không thể chết. Nếu như không có ai đó nhận ra sự tồn tại của bạn thì điều đó có khác gì đã chết đâu?

"Nhân danh thần Jupiter, con đang ở đâu hả Cupid?" Nữ thần hét lên.

Nếu có khi nào nàng cần đến cậu con trai của mình, thì đó chính là lúc này đây. Vị thần này biết cách trừng phạt loài người bằng sự ham muốn của tình yêu hơn ai hết. Thực vậy, bản thân nữ thần cũng biết rõ sức mạnh của thứ bùa mê mà Cupid tẩm vào trong những mũi tên của chàng. Nàng vẫn còn đau buồn vì một tình yêu không giống với bất cứ tình yêu nào nàng từng biết hay sẽ biết trong cuộc đời bất tử của mình.

1_ Nữ thần Tình ái Aphrodite trong thần thoại Hy Lạp,. Tên các vị thần trong câu chuyện này đều được lấy từ thần thoại La Mã, người La Mã cổ lấy các vị thần trong thần thoại Hy Lạp về để thờ phụng và đặt tên lại cho họ.

2_ Vị thần Thợ rèn Hephaestus trong thần thoại Hy Lạp, con trai của thần Zeus và nữ thần Hera (cũng có trong phiên bản kể thần là do Hera tự sinh vì tức khí khi thấy Zeus tự sinh ra nữ thần Atena bằng đầu), có hình dáng xấu xí và bị thọt chân nhưng rất tài hoa trong lĩnh vực kim khí. Vị nữ thần Tình yêu quá xinh đẹp nên thần Zeus đã gả nàng cho Hephaestus để ngăn chặn bớt những chuyện đó.

3_ Thần Tình yêu Eros trong thần thoại Hy Lạp, không rõ cha của thần Eros là ai.

4_ Con gái của nữ thần Bóng đêm Nyx, tên vị thần này vẫn được giữ như trong thần thoại Hy Lạp

5_ Nữ thần Hera, vợ của Zeus trong thần thoại Hy Lạp. Bà là nữ thần của hôn nhân và gia đình.

6_ Vị thần của tự do, sự trung thực, chân lý, vinh quang và chiến thắng, đồng thời là người cai quản nghệ thuật, là vị thần xạ thủ bách phát bách trúng. Apollo. Apollo cũng là vị thần tiên tri và chữa bệnh, cai quản các bệnh tật của người trần. Chỉ Apollo là vị thần duy nhất trong mười hai vị thần quan trọng được giữ nguyên tên như cũ như trong thần thoại Hy Lạp. Là con trai của thần Zeus và nữ thần Leto, anh trai sinh đôi với nữ thần săn bắn Artemis (nữ thần Diana trong thần thoại La Mã).

7_ Thần Hermes trong thần thoại Hy Lạp, vị thần đưa tin và là vị thần của các lái buôn, trộm cắp và người đi du lịch.

8_ Thần chiến tranh Ares trong thần thoại Hy Lạp, con của thần Zeus và Hera, nhưng thần Zeus không ưa đứa con này vì bản tính hiếu chiến.

9_ Ba nữ thần của sự quyến rũ, sắc đẹp, tự nhiên sáng tạo và sinh sản trong thần thoại Hy Lạp; Aglaea (Sắc đẹp), Euphrosyne (Vui vẻ) Thalia (Dí dỏm)

10_ Vị nữ thần cổ đại trong tôn giáo của vùng Trung Đông và Bắc phi, đại diện cho sự sinh sôi,

tình dục và chiến tranh, có nguồn gốc từ nữ thần Ishtar của vùng Mesopotamia, vùng đất nằm giữa 2 con sông Tigris và Euphrates, phía đông Địa Trung Hải.

11_Nữ thần Isis và thần Osiris là hai anh em và cũng là vợ chồng trong tín ngưỡng của người Ai Cập cổ đại.

12_Vị thần cổ đại trong tín ngưỡng vùng Mesopotamia

13_Vị thần của người Sumeri, cũng thuộc vùng Mesopotania xưa. vị thần này được miêu tả là hai phần là thần và một phần là người

Chương 4: Venus và Adonis

Chuyện xảy ra khi Cupid còn nhỏ. Venú đang đến thăm các đền thờ của nàng, nhưng tâm trí lại chẳng tập trung chút nào vào những rắc rối yêu đương của người trần gian. Nàng chỉ mãi nghĩ về Cupid, đứa con mà nàng cảm thấy nhớ nhung đến mức nàng không ngờ mình có thể nhớ nó đến thế. Nàng nhanh chóng hoàn thành nghĩa vụ ở đền thờ và vội vàng quay trở về Olympus bên cậu con trai yêu dấu.

"Mẹ sắp bắt được con rồi", nàng vui vẻ loan báo ngay khi bước qua ngưỡng cửa phòng ngủ của cậu con trai.

Cupid biết điều đó có nghĩa là mẹ sắp sửa cù mình, nên cậu bắt đầu cười rúc rích. Cậu đang ngồi trên giường và vội vã chui xuống dưới tá mchăn khi thấy mẹ bước về phía mình.

Nhưng đúng lúc Venus tới bên giường nàng vấp phải cây cung của Cupid đang nằm trên sàn nhà. Nữ thần ngã nhào xuống giường và đè lên bao đựng tên mà Cupid vô ý vứt ở đó.

Mẹ đã nhắc nhở cậu không biết bao nhiêu lần.: "Cupid! Hãy treo cây cung và bao đựng tên của con ra sau tủ". Thế nhưng, lại một lần nữa, vị thần bé con quên lời dặn, hay có lẽ cậu cảm thấy không thích làm theo những gì mẹ yêu cầu.

Một mũi tên vàng thò ra khỏi bao đựng tên châm vào làn da trên bầu ngực Venus. Nữ thần há hốc miệng vì kinh hãi. Cả nữ thần và Cupid đều biết chuyện gì đã xảy ra. Cupid cười to! Venus muốn tát cho cậu con trai một cái, nhưng chất độc trên mũi tên khiến nàng phải lòng một cách vô vọng với người đầu tiên mà nàng nhìn thấy. Lạy nữ thần Juno, kẻ đó không thể là con trai của nàng được! Nữ thần lập tức che kín mắt, vội vã ra khỏi phòng của Cupid, chạy dọc theo hành lang dài, bước qua lối vào ngăn cách hai cánh cửa cung điện và đi thẳng vào phòng nàng. Ở cánh bên kia của cung điện, tiếng ưừì của Cupid vẫn còn văng vẳng vọng lại tai nàng.

Suốt ba ngày trời, Venus tự nhốt mình trong phòng và không muốn gặp ai cả. Vết thương nhanh chóng liền da, nhưng chất độc trên đầu mũi tên lại hiệu nghiệm hơn nữ thần tưởng. Một ít chất độc còn ngấm trong máu của nàng.

Định ninh rằng vết thương của mình đã lành, Venus ra ngoài và nhìn xuống hạ giới để xem có chuyện gì xảy ra trong những ngày nàng tự nhốt mình trong phòng không. Khi nữ thần nhìn thấy người

đầu tiên là một thanh niên có vẻ đẹp đáng kinh ngạc và nhanh hơn cả một cái chớp mắt, nàng laapli tức muốn chàng, cần chàng và không thể chịu được nữ thần sống thiếu chàng. . Nữ thần Tình ái nhận ra khi đã quá muộn rằng: nàng vẫn bị nhiễm độc, nhưng nàng chẳng quan tâm nữa. Trong cả cuộc đời bất của của nàng, nàng chưa từng yêu ai như yêu chàng trai mà nàng đang nhìn không chớp mắt này.

Tên chàng là Adonis, và chàng vô cùng đẹp trai, cũng giống như nàng vô cùng xinh đẹp vậy. Chàng đang đứng trên đồng cỏ để luyện ném lao thì một cỗ xe bằng vàng do những con thiên nga kéo xuất hiện trên bầu trời. Trước cả khi nữ thần Venus bước về phía chàng, chỉ cần một cái liếc mắt, chàng đã lập tức yêu nàng, giống như nàng vậy. Làm sao một người phạm trần có thể kháng cự lại nữ thần Tình ái được chứ?

Venus từng yêu rất nhiều, nhưng tình cảm của nàng dành cho những người đàn ông đó chẳng là gì so với ngọn lửa tình yêu nàng dành cho Adonis. Nàng nhận ra trước đây nàng đã nhầm lẫn tình yêu với sự ham muốn. Nhưng sự ham muốn chẳng có ý nghĩa gì ngoài việc nuôi dưỡng khoái lạc. Ngay khi sự ham muốn của nàng được thỏa mãn, nàng chẳng còn để ý người nằm cạnh nàng là ai nữa. Thế nhưng với Adonis, sự ham muốn được thay thế bằng sự quan tâm sâu sắc và cuồng nhiệt đến sự khỏe mạnh về thể xác lẫn tinh thần và hạnh phúc của người kia.

Adonis thích săn bắn, và Venus vui vẻ cùng người yêu trong rừng qua những cánh rừng và những ngọn đồi khi chàng rượt đuổi thỏ và hươu nai.

Nhưng Adonis bắt đầu thấy chán việc săn bắn những con thú vô hại. Có thử thách gì trong đó chứ? Chàng muốn theo đuổi những con thú to lớn và nguy hiểm hơn kia, như lợn lòi dục, sói, gấu và sư tử, những con vật với hàm răng nhuộm đầy máu của những kẻ đã bị chúng giết và ăn thịt. Nhưng Venus lo sợ thay cho chàng.

"Tình yêu của em. Cơ hội để chàng thể hiện sự dũng cảm là khi chàng săn những con thú nhút nhát chạy trốn ngay khi vừa nghe tiếng bước chân chàng. Đừng có đuổi theo những con thú hung dữ

không hề biết nao núng trước sự dũng mãnh, gan dạ của con người. Hai cánh tay và đôi chân chàng sao so được với bốn chân tráng kiện và những chiếc răng gớm ghiếc của các con thú dữ đội đó chứ? Em cầu xin chàng. Đừng tỏ ra dũng cảm khi điều đó đồng nghĩa với việc đặt trái tim em bên bờ vực của sự đau khổ. Đừng đặt niềm khao khát muốn chứng minh bản thân của chàng lên trên tình yêu của em. Vẻ đẹp của chàng mê hoặc em, nhưng nó chẳng lay chuyển được trái tim của những con lợn lòi, chó sói, gấu hay sư tử kia đâu".

Adonis miễn cưỡng tôn trọng những mong muốn của người yêu. Nhưng rồi ngày định mệnh cũng đến, khi Venus phải thực hiện những bổn phận của một nữ thần, những bổn phận mà nàng đã lơ là từ khi yêu và quấn quýt với Adonis.

Ngay khi Venus và cỗ xe thiên nga kéo của nàng bay về trời, Adonis liền đi vào rừng. Thật kỳ lạ, gần như ngay lập tức, một con lợn lòi đực đã đứng sẵn trên con đường mòn như thể chỉ đang chờ đợi một mình chàng mà thôi. Có người nói rằng đó không phải là một con lợn lòi bình thường, mà chính là thần Chiến tranh Mars đã đội lột con thú nanh nhọn này bởi vì thần ghen tức khi thấy Venus yêu một người khác còn nhiều hơn nàng từng yêu thần. Những người khác lại khẳng định rằng con lợn lòi đó là thần Thợ rèn Vulcan, một lần nữa nổi giận vì Venus lại đang nhạo báng và coi thường cuộc hôn nhân của họ.

Nhưng có lẽ con lợn lòi đó cũng chỉ là một con lợn lòi bình thường mà thôi. Adonis rất hào hứng và vui mừng khi có cơ hội được thử thách bản thân và khả năng của mình. Chàng phóng mũi lao vào con thú. Hối ôi. Mũi lao đâm vào lớp da cứng của con lợn lòi chỉ làm cho nó tức giận chứ không làm nó bị thương. Con thú dùng cặp nanh dài đánh bật mũi lao ra, rồi lồng lên giận dữ, tấn công Adonis.

Đôi chân của một con người sao so được với bốn chân của một con thú dữ? Con lợn lòi dễ dàng đuổi kịp chàng. Adonis thét lên khi cặp nanh nhọn đâm sâu vào cạnh sườn và ngực chàng.

Venus mới đi được nửa đường tới đền thờ của nàng ở Atlantis thì nghe tiếng thét vang đầy kinh hãi mà nàng có thể nhận ra ngay giữa tất cả những khác dưới mặt đất hay trên trên đỉnh Olympus.

"Adonis!" Nàng lập tức cho cỗ xe quay lại. Ngay từ xa, nàng đã trông thấy thân hình của người yêu nằm trên con đường mòn trong rừng, máu tươi bao bọc chàng như thể đó là một chiếc áo choàng. Những con thiên nga chưa kịp hạ cỗ xe xuống mặt đất, Venus đã lao tới bên chàng. Nhưng chàng đã tắt thở.

Nàng ôm chặt người yêu trong lòng, khóc than với Số phận: "Sao người có thể cho phép điều này xảy ra chứ? Nhưng ta sẽ không để người chiến thắng hoàn toàn đâu!"

Nàng tưới rượu tiên lên thân mình đỏ máu đầy khiêu gợi của Adonis. Dòng máu ấy bắt đầu sôi bọt. Thế rồi từ đó bỗng trời lên một loài hoa có màu đỏ như máu, nhẹ nhàng và mong manh như vết thương đau đớn đang từ từ lành lại. Loài cỏ chân ngỗng, hay còn được biết đến với tên gọi hoa gió, đã được sinh ra như vậy. Cánh của chúng vô cùng yếu ớt, mỗi khi gió thổi đến, chúng sẽ đổ rạp xuống và chết.

Đó là một vật tượng niệm đáng buồn nhưng thích hợp với chàng Adonis đẹp trai.

Đến tận bây giờ, nỗi đau mất Adonis vẫn nhói lên trong lòng nàng mỗi lần nàng nghĩ đến chàng. Nữ thần đã bị cướp mất đi người yêu đầu, và giờ đây Psyche lại đang lấy đi tình yêu của mọi người dành cho nàng. Nữ thần đã không thể làm gì để ngăn chặn cái chết của Adonis, nhưng nàng sẽ khiến cho Psyche phải ước rằng mình không bao giờ được sinh ra trên cõi đời này.

Chương 5: Thần Cupid xuất hiện

Khi nghĩ đến Cupid, tôi cá là bạn hình dung ra một đứa trẻ vô cùng đáng yêu, mũm mĩm với đôi cánh nhỏ trên lưng và một cây cung với những mũi tên trong tay. Vì đã ham muốn và yêu đương rất nhiều lần (thú thực, số lần tôi ham muốn nhiều hơn gấp bội số lần tôi yêu thực sự), tôi biết một đứa bé quần tã thì chẳng liên quan gì tới điều đó cả. Cần phải là một vị thần với cái đầu láu lỉnh, ranh ma và

vô lương tâm mới có thể khiến tôi vướng vào mấy phụ nữ đó, những người mà đứng trước họ, tôi từng tuyên bố tình yêu bất diệt của mình.

Vì vậy, nếu bạn nghĩ rằng mình đang nghe câu chuyện về một cậu bé có đôi má đỏ hồng và bay lượn quanh những đám mây thì bạn nên gấp ngay cuốn sách này lại (ai đang đọc online thì tắt ngay cái tap này đi :D) . Thần Cupid mà tôi sắp kể với bạn là một thanh niên cao lớn và rất điển trai. Thân hình của chàng còn đẹp hơn cả tượng điêu khắc, bạn có thể thấy từng cơ bắp, đường gân, dây chằng của chàng. Một đôi cánh dài, mượt mà mọc ra từ xương bả vai chàng giống như một giai điệu đang kiếm tìm một ca sĩ vậy.

Trong số tất cả các vị thần, có lẽ chàng là vị nam thần đẹp nhất, điều đó thích hợp với một vị thần Tình yêu. Biểu tượng đặc biệt của chàng là hoa hồng, vì như các bạn biết đấy. một bông hồng vừa đẹp vừa thơm, nhưng thân nó lại đầy gai nhọn. Đó là phép ẩn dụ tốt nhất để miêu tả Cupid. Ẩn sau khuôn mặt và thân hình đẹp đẽ ấy là một cá tính mà các vị nam thần và nữ thần chẳng hề muốn đến gần. Họ luôn thận trọng, ráng không cho chàng nổi giận, bởi vì vị thần đẹp đẽ này có thể bắn những mũi tên vào họ, và lập tức các thần sẽ yêu say mê một con bò hay một bức tượng đá nào đó.

Nhà thơ Hy Lạp Sappho miêu tả thần Cupid là " vừa ngọt vừa đắng", trong khi Hesiod, một nhà thơ Hy Lạp khác lại viết rằng Cupid "làm bủn rủn tứ chi và chế ngự óc phán đoán của con người và thần linh". Tôi ước gì có ai đó đưa những lời của Hesiod đến cảnh tôi khi tôi mới mười lăm tuổi. Có lẽ tôi sẽ không để mình bị bủn rủn tứ chi quá nhiều lần như thế. Nếu óc xét đoán của tôi về phụ nữ tệ hơn, tôi đã bị bắt và nhốt vào tù mà không có khả năng được tha trước thời hạn rồi.

Như tôi đã nói, thần Cupid chẳng quan tâm tới thứ gì ngoài việc gieo rắc ham muốn xác thịt và đam mê bằng những mũi tên có đầu bằng vàng và sự đau khổ cùng hỗn loạn bằng những mũi tên có đầu bọc chì của chàng ta. Chẳng có gì quan trọng nếu chàng tạo ra hay phá hủy những mối quan hệ. Chẳng có gì quan trọng nếu những kẻ bị chàng tiêm nhiễm sự đam mê thấy hứng khởi hay suy sụp bởi những cảm xúc đang tràn ngập trong lòng họ. Chẳng ngại sự say mê và ham muốn hay đau khổ và hỗn loạn còn ngự trị trong cuộc sống của những kẻ phạm trần, chẳng đó Cupid còn hạnh phúc.

Đó là lý do vì sao Venus muốn chàng " chăm sóc" Psyche. Không vị thần nào thích hợp với việc trả thù chon nữ thần bằng chính coi trai nữ thần, người mà Venus tin rằng sẽ thực hiện chính xác những gì nữ thần mong muốn.

Nữ thần Tình ái tìm thấy Cupid trong xưởng mộc của chàng, thần Tình yêu đang làm một loạt những mũi tên và đầu bọc chì mới. Những mũi tên và đầu bọc vàng được nhúng vào một chất độc sẽ tiêm nhiễm cho những kẻ phạm trần sự đam mê của tình yêu và ham muốn dục vọng. Những mũi tên có đầu bọc chì được tẩm một loại chất độc khác. Chúng khiến những kẻ đang yêu quay ra căm ghét nhau và hủy diệt ngay cả những kỉ niệm hạnh phúc của những cặp đôi yêu thương nhau nhất.

Cupid vừa hoàn thành công việc của mình thì Venus bước vào. "Con đây rồi, con trai yêu quý!" nữ thần chào con trai.

"Mẹ ạ", Cupid đáp lại một cách ấm áp. Chàng dừng tay và ôm hôn mẹ. Hai vị thần nhìn nhau chăm chú như những người đang yêu. Không biết các bạn thì thế nào, chứ tôi không nghĩ đó là cách mà mẹ và con trai nhìn nhau. Nhưng Venus là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời chàng. Mặc dù thần tình yêu có hẳn một lâu đài xinh đẹp nằm ẩn mình trong một thung lũng giữa vùng núi cao ở Vương

quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại, nhưng chàng rất khi ở đó. Giống như nhiều người đàn ông khác, chàng muốn tiếp tục sống ở nhà và nhận sự chăm sóc của mẹ. Venus cũng muốn thế. Những điều nữ thần sẽ làm với người phụ nữ nào cố gắng lấy mất cậu con trai của nàng chắc sẽ chẳng phải là một cảnh tượng đẹp để gì.

"Mẹ cần nhờ con một việc, con trai ạ"

"Xin mẹ cứ nói ra mong ước của mẹ và mọi việc sẽ như ý mẹ. Mẹ biết điều đó mà"

"Con quả là một cậu bé dễ thương"

"Làm sao có thể không như thế được chứ, với một người giống như mẹ đây?"

Venus cười tươi "ở Vương quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại có một phụ nữ trẻ. Tên ả là Psyche, một cái tên khá kiêu ngạo đối với một kẻ phàm tục, nếu con muốn biết ý kiến của mẹ. ả rất xinh đẹp dù vẻ đẹp ấy khá thô thiển và tầm thường. Mẹ nghi ngờ ả chính là một loài yêu quái đội lốt người, bởi vì mọi người từ khắp nơi đang đến tôn sùng ả như thể ả là, quái thật, là mẹ đây. Con đã bao giờ nghe thấy điều gì lố bịch đến thế trong cuộc đời mình chưa? Lẽ dĩ nhiên là chưa rồi.

Vì thế mẹ không thể cho phép chuyện này tiếp diễn. Con có thể làm cho ả Psyche này phải lòng người đàn ông không được mong đợi nhất trong Vương quốc, kẻ xấu xí đến mức không thể tin được, nhai thức ăn khi miệng vẫn mở to, ngáy như sấm và không một xu dính túi được không? Ý mẹ là thế đấy. Con sẽ làm điều đó vì mẹ chứ, con yêu?"

"Coi như việc này đã xong rồi đấy, mẹ ạ"

"Đúng là đứa con ngoan của mẹ"

Cupid ngạc nhiên khi thấy trán mẹ mình nhăn lại đầy căng thẳng và trong mắt vị nữ thần xinh đẹp hiện lên một nỗi khắc khoải bồn chồn. Chàng chưa bao giờ thấy mẹ mình lo lắng đến vậy.

"Mẹ đừng lo lắng. Có thể con sẽ khiến kẻ mạo danh này phải lòng một con lợn, hay một tảng đá lớn bị mài mòn. Sẽ chẳng còn kẻ nào muốn tôn sùng ả sau khi họ nghe nói đến việc ả ngâm nga những vần thơ tình với một hòn đá nâu"

Venus cười vang, nhưng tiếng cười của nữ thần hơi quá lớn và kéo dài hơi lâu. "Mẹ sẽ nóng lòng chờ đợi con quay về đấy", nàng đáp, giọng nói như thất lại.

"Con sẽ lo chuyện này vào tối nay", chàng cam đoan với mẹ.

Cupid băn khoăn tự hỏi vì sao mẹ chàng lại quá căng thẳng với một phụ nữ phàm trần đến thế. Làm sao mà sắc đẹp của một phụ nữ tất yếu phải chết lại sánh được với sắc đẹp của một nữ thần bất tử, nhất là sắc đẹp của nữ thần Venus chứ? Ý nghĩ đó thật kì quặc, nực cười. Kẻ nào dám cả gan cho phép mình được so sánh, thậm chí là nhằm lẫn, với nữ thần Tình ái vậy nhỉ? Chàng sẽ dạy cho con bé Psyche một bài học mà nó không bao giờ quên được.

Chương 6: Cupid kinh ngạc

Đêm đến. Thần Cupid nạp đầy bao đựng tên với số lượng tên vàng và chì bằng nhau rồi bay xuyên qua màn trời ngăn cánh phần phía trên và phía dưới của bầu trời. Khi đến Vương quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại, vị thần điển trai dễ dàng lướt đi trên những mái nhà, sẵn soi nhìn vào những cửa sổ cho tới khi chàng thấy một cặp vợ chồng đang nắm tay và hôn nhau. Chàng mỉm cười ranh mãnh dương cánh cung với mũi tên với đầu bọc chì và bắn thẳng vào ngực người phụ nữ qua cánh cửa sổ để mở. Ngay lập tức cô ta đẩy người chồng ra và la lên: "Tôi phát ốm với chuyện này rồi. Đây là tất cả những gì anh quan tâm, tất cả những gì anh mong muốn. Anh chẳng quan tâm gì đến tôi hết. Tất cả những điều anh quan tâm chỉ là tình dục mà thôi!"

Người chồng trông như vừa bị giáng cho một cái tát vào mặt, mà nhìn bộ dạng anh ta thì có lẽ anh ta cũng đã từng bị ăn tát rồi. "Chuyện gì xảy ra thế?" Anh ta ngờ ngạc hỏi. "Anh đã làm gì chứ?"

Cupid cười thầm. "Dù sao thì cuộc hôn nhân của họ cũng sẽ trở nên như thế. Ta chỉ giúp họ khỏi phải lãng phí quá nhiều thời gian và năng lượng để đạt đến cái đích đó thôi". Với vẻ thỏa mãn, chàng bỏ đi tìm Psyche.

Cung điện của nhà vua nằm trên một đồng cỏ bên bìa khu rừng nhỏ cạnh ngôi làng chính. Tòa nhà đồ sộ chìm trong bóng đêm, trừ ánh nền màu vàng cam mờ nhạt tỏa ra từ một cửa sổ của tầng trên cùng ở mặt sau cung điện. Trong khi thần Cupid bay thẳng tới chỗ có ánh sáng đó, chàng lấy cây cung đang khoác trên vai và rút từ bao đựng ra một mũi tên có đầu bọc vàng. Vị thần trẻ tuổi nhẹ nhàng đáp xuống mái nhà ngay phía trên căn phòng có ánh sáng hắt ra. Ngay khi thần vừa đáp xuống, cánh cửa đôi dẫn ra bao lơn được mở ra và Psyche xuất hiện. Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng dịu như những ánh sao.

Thần cupid đặt mũi tên lên trên cây cung. Mặc dù đã hứa với mẫu thân rằng chàng sẽ làm cho Psyche phải lòng một người đàn ông gớm guộc, đáng kinh tởm, nhưng chàng biết Venus cũng sẽ hài lòng nếu chàng làm cho Psyche có một bộ dạng thật nực cười. Còn chàng làm được điều đó như thế nào cũng không quan trọng.

Psyche đến bên lan can và nhìn chăm chú lên bầu trời đêm. Cupid kéo dây cung ra sau. Còn gì nực cười hơn nếu chàng làm cho nàng ta yêu say mê bầu trời đêm kia? Tất cả những gì vị thần đẹp đẽ cần là nàng phải xoay người lại, như thế chàng có thể bắn thẳng mũi tên này vào tim nàng. Nhưng rồi nàng cất tiếng:

"Hỡi thần Venus kính yêu!" nàng cất tiếng gọi bằng một giọng run run đầy khao khát, mền thương. "Nữ thần, xin người hãy giúp con. Người đời nhầm lẫn con với người. Ai có thể chiếm vị trí của người được chứ? Hiển nhiên đó không thể là con. Con không xứng đáng được người đời nhắc đến như người ta nhắc đến người. Xin đừng giận con, bởi vì không gì có thể khiến con hạnh phúc hơn việc tránh xa những cặp mắt nhìn con bằng sự sùng bái và khao khát. Cầu xin nữ thần. Xin hãy cứu giúp con"

Cánh tay thần Cupid từ từ hạ xuống và chàng thả lỏng dây cung. Chàng không thể tin được điều chàng vừa nghe thấy. Những lời đó không thể nào được thốt ra từ kẻ mà mẹ chàng đã miêu tả. Người này không hề có ham muốn chiếm lấy vị trí của mẹ chàng trong trái tim của những kẻ trần tục. Có lẽ vương quốc này còn có một cung điện khác nữa. Nhưng chàng biết là không có nơi nào như thế cả. Có thể đây là một cô gái ngoan ngoãn, và kẻ mà nữ thần Venus đang nói tới, đang ở một chỗ khác trong

cung điện. Nhưng không. Nàng đã nói cách mà mọi người nhầm lẫn nàng với thần Venus. Nàng chính là Psyche.

Cho dù chàng có không hiểu những lời nàng nói đi nữa, chàng sẽ vẫn bị lay chuyển bởi giọng nói của nàng, thứ âm thanh uyển chuyển như tiếng hát dù nó hoàn toàn là những lời nói. Thậm chí thần Apollo cũng không thể tạo nên những âm thanh đẹp đẽ như thế từ cây đàn Lyre (1) của thần.

Lẽ nào mẫu thân nàng đã nhầm lẫn? Dù chàng khó lòng tin rằng nữ thần Venus - mẹ chàng - có thể sai lầm trong bất cứ chuyện gì, lần này chàng đoán chắc mẹ chàng đã lầm. Nếu nữ thần nghe thấy những lời cầu khẩn của Psyche, nữ thần sẽ nhận ra mình đã hiểu lầm nàng ra sao. Nhưng theo những gì chàng biết về mẹ mình, chàng chắc chắn nữ thần Venus không hề nghe được những lời cầu nguyện của Psyche hay bất cứ ai khác. Venus không đủ kiên nhẫn để lắng nghe những lời cầu nguyện của loài người, đặc biệt là khi những lời nguyện cầu ấy không đi kèm với lễ vật, và phải là những lễ vật đắt giá, xa xỉ.

Thần Cupid không biết phải làm gì. Chàng có nên tiếp tục và biết Psyche thành trò cười cho cả vương quốc không bởi vì chàng đã hứa với mẫu thân là sẽ làm như thế? Hay là chàng nên quay về đỉnh Olympus để kể cho mẹ nghe về Psyche và lời cầu nguyện của nàng, nói với mẹ rằng người đã nhầm lẫn? Cupid thử hình dung ra cảnh chàng nói với Venus rằng nữ thần đã sai lầm về một việc gì đó. Chàng sẽ chẳng dám làm thế. Nhưng vị nam thần trẻ tuổi rùng mình khi nghĩ tới những điều Venus sẽ làm nếu chàng không vâng lời.

Một lần nữa chàng lại giương cung, chờ đợi Psyche quay người lại. Và nàng đã quay lại.

Nàng có cặp mắt to đen láy, mái tóc đen suôn mượt (chắc sải sunsilk hay rejoice) dài tới tận hông, ngời sáng vẻ thông tuệ cổ xưa mà ngay cả thời gian cũng không sánh kịp, chiếc mũi nhỏ nhắn và cặp môi đầy đặn trên khuôn mặt hình trái tim thanh tú (có đi phẫu thuật thẩm mỹ ko nhỉ), dịu dàng và thuần phác.

Nàng không nhìn lên. Nếu nàng ngược lên hẳn nàng sẽ thấy sự hiện diện của thần Cupid như một bức tượng cẩm thạch, trong tư thế chuẩn bị bắn tên vào trái tim của một kẻ phạm trần nào đó. Nhưng nàng không nhìn thấy ai cả khi bước trở lại phòng ngủ và đóng cánh cửa đôi lại.

Âm thanh tạo ra khi hai cánh cửa đóng lại khiến thần Cupid chớp mắt như thể chàng vừa tỉnh dậy từ cơn mê. Hai cánh tay chàng từ từ hạ xuống và chàng thả lỏng dây cung. Chàng nhét trả mũi tên vào ống đựng và lắng cây cung lên vai.

Thần Tình yêu không thể tin vào điều chàng vừa trông thấy. Chẳng trách những kẻ phạm trần nàng xuất hiện để thế chỗ nữ thần Venus. Trước sự kinh ngạc của chàng, nàng thực sự còn xinh đẹp hơn mẫu thân chàng. Nàng đẹp hơn tất cả bình minh và hoàng hôn từ xưa tới nay và cả sau này nữa.

Một cảm xúc thanh bình tuyệt đối bắt đầu thấm dần và lan tỏa khắp cơ thể chàng. Lần đầu tiên trong suốt cuộc đời bất tử của mình, thần Tình yêu Cupid muốn ở bên một ai đó ngoài mẹ chàng. Thần muốn dâng tặng bản thân cho sắc đẹp của Psyche và bằng cách đó, thần cũng sẽ đẹp như chính nàng vậy.

Thần Cupid không hiểu điều gì đã xảy đến với mình. Nếu suy nghĩ một chút, chắc các bạn sẽ thấy

thật khôi hài. Chàng là vị thần của tình yêu, nhưng lại chưa yêu bao giờ cả. Tình yêu vốn chỉ là một trò chơi đối với chàng mà thôi, một trò chơi mà chàng điều khiển bằng cây cung và những mũi tên của mình. Nhưng kể từ sau khi nhìn thấy Psyche, cuộc đời chàng không bao giờ còn trở lại như trước được nữa.

Có lẽ bạn cũng đang băn khoăn giống tôi. Chàng đã trông thấy gì? Hãy để tôi hỏi bạn nhé. Bạn và tôi thường thấy gì khi nhìn vào một người nào đó và nghe thấy ý nghĩ của chính mình:

"Cô ấy thật tuyệt!"

"Anh chàng thật nóng bỏng!"

"Mình muốn làm quen với cô ấy"

"Mình phải tìm cách nào đây để khiến anh ấy trò chuyện với mình"

Chắc hẳn thần Cupid đã trông thấy rất nhiều phụ nữ xinh đẹp và không hề bị xao động. Vậy lần này có gì khác chứ? Tôi không biết. Tôi đã hỏi câu chuyện, nhưng nó cũng chẳng biết gì. Khi nghĩ lại những lần mình rơi vào lưới tình (rất nhiều lần, tạ ơn thần Jupiter!), tôi nhớ rằng tôi có cảm giác như vừa giật mình tỉnh giấc từ giấc ngủ mà không biết là mình đã ngủ. Bạn đã từng nhận ra mình nhận thấy tràn đầy sức sống hơn bao giờ hết lúc bạn yêu chưa?.

Có lẽ không lời nào có thể diễn giải được chuyện gì đã xảy ra với thần Cupid và điều gì đã xảy đến với chúng ta. Quả là xấu hổ khi một người kể chuyện như tôi phải thừa nhận điều này. Nhưng vì tôi là một người kể chuyện nên tôi biết rằng tất cả tri thức không thể được diễn giải hết bằng ngôn từ. Khi tâm hồn của chúng ta được vẽ đẹp chạm tới, ngôn từ sẽ mở đường cho ngôn ngữ của sự im lặng. Nếu là kẻ khôn ngoan. Chúng ta nên tuân theo những điều không bao giờ giải thích hay hiểu hết được. Tuy nhiên, nếu chúng ta quay đầu bỏ đi trước bài học vỡ lòng đáng sợ đầu tiên dẫn đường vào vương quốc của tâm hồn, nơi mà vẻ đẹp là tất cả thì điều đó đồng nghĩa với việc ta đang chối từ cuộc sống này đây.

Vậy thần Cupid sẽ lựa chọn thế nào?

Chương 7: Quyết định của Cupid

Trong khi thần Tình yêu đứng trên bao lơn, cố gắng hiểu điều gì đang xảy ra với mình thì tiếng gõ khẽ khàng lên cánh cửa phòng Psyche.

"Psyche?"

"Cha ạ?"

Cánh cửa phòng mở ra và một người đàn ông mảnh khảnh, cao lớn với chòm râu đen đã điểm bạc bước vào.

"Sao con lại có vinh hạnh được cha đến thăm vào đêm khuya thế này ạ?"

Đức vua thở dài. "Cha không ngủ được. Cha sợ rằng cha và mẹ con đã quá hà khắc với con khi chỉ cho phép con ra ngoài mỗi tháng một lần. Tuy nhiên, nếu ngày nào con cũng ra ngoài đi dạo, sắc đẹp của con sẽ làm tê liệt cả vương quốc. Cha muốn xin lỗi con về cách giải quyết vô lý của mình trong một tình huống phức tạp như thế." "Con cảm ơn cha. Con xin lỗi vì đã thu hút nhiều sự chú ý đến thế. Sắc đẹp của con là gánh nặng cho tất cả chúng ta. Con ước sao con biết được điều mọi người thấy và cảm nhận khi họ nhìn con. Con chỉ biết có duy nhất nỗi cô đơn kể từ khi các chị kết hôn và rời khỏi đây. Bây giờ cha và mẹ là những người duy nhất con có thể bầu bạn. Những người khác sợ trò chuyện với con, thậm chí không dám hỏi thăm xem con có khỏe không. Cha không hiểu được sắc đẹp ác nghiệt đến mức nào đâu, cha ạ"

Đức vua gật đầu. "Mẹ con và cha đang băn khoăn không biết chúng ta có khiến nữ thần Venus nổi giận khi cho phép con tiếp nhận sự ngưỡng mộ của mọi người hay không."

"Ôi, cha ơi! Chỉ mấy khắc trước con đã cầu nguyện với nữ thần và cầu xin người tha thứ cho con nếu sắc đẹp của con có xúc phạm tới người."

"Con nghĩ sao nếu cha tới đền thờ của thần Apollo để xin thần nói với chúng ta biết về tương lai của con?"

"Đó có phải là giải pháp khôn ngoan nhất không ạ?" Psyche hỏi sau một lúc im lặng. "Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu cha đến đền thờ của nữ thần Venus và cầu xin sự tha thứ của người hay sao?"

Trên bao lơn bên ngoài, thần Cupid đang lắc đầu một cách kịch liệt, và có lẽ thần đã xen vào cuộc nói chuyện nếu không nghe thấy đức vua nói: "Nữ thần là hiện thân của cảm xúc mạnh mẽ, và sự giận dữ là một cảm xúc còn mạnh mẽ hơn cả tình yêu. Khi nổi giận, nữ thần còn hung dữ, khắc nghiệt hơn cả chó ba đầu Cerberus, kẻ canh gác đường xuống địa ngục ấy chứ. Nhưng thần Apollo không bị cảm xúc chế ngự. Và thần không thể nói dối"

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu thần tiết lộ rằng số phận của con là một điều gì đó mà con không thể chịu đựng được?"

Đức vua giang tay ôm con gái thật chặt. "Dù gì đi nữa, biết được sự thật không phải vẫn tốt hơn sao?"

Psyche gục đầu lên ngực vua cha "Con cũng cho là vậy", nàng thì thầm "Nhưng điều đó không làm cho con thấy bớt lo sợ hơn"

Dù nàng nói rất khê nhưng thần Cupid vẫn nghe rõ từng lời. Đôi tai chàng có khả năng hòa hợp một cách sâu sắc đối với những lời của trái tim, còn trái tim Psyche thì đang quá đau buồn đến nỗi chàng nghĩ rằng chàng có thể nghe thấy cả những giọt nước mắt của nó. Thần tình yêu muốn mang những nỗi buồn rời khỏi nàng và bảo vệ nàng trước bất cứ ai hay bất cứ điều gì có thể khiến nàng đau khổ. Nhưng mẫu thân chàng sẽ nói gì đây? Nữ thần sẽ...sẽ...Chàng không muốn tưởng tượng đến điều mà nữ thần sẽ làm với mình hay với Psyche. Nhưng nếu Venus không biết gì cả thì sao? Khi nữ thần phát hiện ra, rốt cuộc người sẽ thế nào, rồi sau đó người sẽ làm gì? Nữ thần có lẽ sẽ tức giận trong chốc lát, nhưng chuyện ấy sẽ không kéo dài. Mẫu thân luôn mong chàng được hạnh phúc, vui vẻ, và nếu Psyche là người làm cho chàng hạnh phúc thì nữ thần Venus sẽ vui lòng thôi.

Trong phòng của Psyche, đức vua và công chúa đã nói lời chúc ngủ ngon. Psyche thối tắt nệm và lên giường ngủ.

Cupid vẫn còn ở bao lơn, không thể rời đi. Chàng chưa bao giờ quan tâm tới bất cứ ai, nhưng giờ chàng lại quan tâm tới những gì xảy đến với người con gái đang nằm bên trong căn phòng kia. Mãi cho tới khi Mặt Trời bắt đầu xua tan đêm đen về đường chân trời phía tây, thần Cupid mới miễn cưỡng rời khỏi nàng Psyche xinh đẹp đang say ngủ.

Trong lúc chậm rãi bay về Olympus, vị thần điển trai vừa hoan hỉ vừa bối rối, vừa phấn khích vừa lo lắng, vừa sợ hãi vừa tức giận. Chưa bao giờ có quá nhiều cảm xúc quẩn lầy chàng đến thế. Chàng, vị thần có quyền năng điều khiển cuộc sống của những kẻ phạm tục và thần linh, lại đánh mất khả năng điều khiển cuộc đời của chính mình. Làm sao có thể như thế chứ? Làm thế nào mà việc nghe thấy một giọng nói, nhìn thấy một gương mặt lại có thể biến đổi hoàn toàn cuộc sống của chàng như vậy? Tất cả ý nghĩ giờ đây đặt cả nơi một người con gái mà chàng chưa từng nói chuyện cùng. Điều đó thật kỳ quặc! Tuy nhiên, điều đó cũng đúng đắn và có thật như những bài hát của những chú chim đang

đón chào ngày mới.

Tôi biết điều đó là sự thật và bạn cũng thế. Tôi còn nhớ lần đầu tiên tôi ngã vào lưới tình. Đó là vào năm thứ hai đại học. Nhưng đợi đã nào! Các bạn có nghe tôi nói gì không? Tôi đã ngã vào lưới tình. Chúng ta ngã nhào xuống, ngã khỏi một cái thang, sa vào một việc gì đó, nhưng tại sao chúng ta lại ngã vào lưới tình nhỉ? Và do đâu mà chúng ta ngã vào lưới tình chứ? Khi chúng ta sử dụng động từ này, có phải chúng ta đang cố gắng miêu tả trạng thái tự nhiên, tình cờ của sự trải nghiệm không?

Cái ngày mà tôi rơi vào lưới tình lần đầu tiên, tôi không hề có ý nghĩ rằng: "Hôm nay mình sẽ biết yêu". Tình yêu không phải là chủ ý. Dự định ngày hôm ấy của tôi là đi tới thư viện trường và kiểm một cuốn sách. Khi đang kiểm tra sổ danh mục xem thư viện này có quyển sách mà tôi cần hay không, tôi bỗng cảm thấy một sự hiện diện và ngược lên nhìn quanh, và tôi thấy nàng! Chỉ thế thôi. Tôi thấy nàng và linh hồn tôi như bay ra khỏi cơ thể để lao tới bên nàng với sự chắc chắn và dứt khoát như việc đêm chuyển sang ngày vậy. Nàng chưa nhìn thấy tôi, nhưng cuộc đời tôi giờ đây đã tìm thấy cái ý nghĩa mà nó vẫn thiếu trước khi tôi nhìn lên và trông thấy nàng. Tất cả những khoảnh khắc trước đó dường như chỉ là một giấc mộng. Lúc này, lần đầu tiên trong suốt mười chín năm đầu của cuộc đời mình, tôi mới thấy mình đang sống. (Và Sylvia đã yêu tôi. Liệu nàng yêu tôi ngay khoảnh khắc nàng cảm thấy ánh mắt tôi đang nhìn nàng mà ngược lên nhìn về phía tôi, hay từ những ngày, những tuần sau đó tôi không tài nào biết được. Chuyện đó chẳng quan trọng. Điều quan trọng duy nhất là chúng tôi đã nắm giữ linh hồn nhau trong gần ba năm trời, nhưng nàng muốn kết hôn còn tôi thì không. Tôi vẫn còn có nhiều lần ngã vào lưới tình khác nữa.)

Cũng như tôi và bạn, thần Cupid chấp nhận sự thật rằng, chẳng có gì là vô lý hay viển vông khi yêu một người mà chàng chưa bao giờ nói chuyện cùng- mà mới chỉ lắng nghe giọng nói của người ấy, ngắm nhìn khuôn mặt của người ấy trong vòng...bao lâu nhỉ? Năm phút chẳng? Hay mười phút? Chắc chắn là không lâu hơn thế. Nhưng chỉ cần như vậy thôi, chàng đã cảm thấy mình có khả năng nâng những ngọn núi, đánh bóng các vì sao và nắm giữ cả mặt trời trong đôi tay mình.

Trong tích tắc nữa thôi, tôi sẽ đưa ra một triết lý vì đây là một cuốn tiểu thuyết triết lý. Trong tình yêu, và có lẽ chỉ trong tình yêu mà thôi, những giới hạn của bản thân tự tan ra và chúng ta hợp nhất không chỉ với người chúng ta yêu thương mà còn với chính điều kỳ diệu đó nữa. Trong tình yêu, dù là tình yêu với một ai đó, hay với âm nhạc, nghệ thuật, hoặc bất cứ thứ gì, chúng ta đều thuộc về một người hay điều gì đó và sẽ không còn cô đơn nữa.

Cupid không hề biết rằng mình cô độc và trơ trọi. Nhưng giờ đây, khi chàng đã hòa nổi cô đơn của mình với nỗi cô đơn của người khác, cho dù nàng không biết điều đó, chàng đã thuộc về nàng như nụ cười trên môi nàng là của nàng vậy.

Trong niềm vui sướng và lòng biết ơn, Cupid cười vang. Tiếng cười của chàng vang rền từ đầu này tới tận đầu kia của bầu trời lúc rạng đông, và khiến cho những con người nơi trần gian bất giác mỉm cười trong giấc ngủ say.

Chương 8: Cupid và nữ thần Venus trò chuyện

Ngay khi Cupid đi xuyên qua màn trời và bước vào đỉnh Olympus, chàng đã xác định rõ hai nhiệm vụ. Một là nói chuyện với nữ thần Venus. Có lẽ nữ thần sẽ phiền muộn đôi chút khi chàng không làm gì Psyche. Tuy nhiên, chàng đoán chắc rằng mẫu thân mình sẽ hiểu sau khi nghe chàng giải thích rằng Psyche không phải là mối đe dọa đối với nữ thần. Còn một nhiệm vụ nữa mà chỉ nghĩ đến thôi chàng đã thấy sợ, đó là nói chuyện với thần Apollo

Nữ thần Venus đang ở trong phòng mình, lo lắng chờ đợi sự trở về của Cupid. Khi nghe thấy tiếng bước chân con trai ở hành lang, nữ thần mở toang cánh cửa ra.

"Con trai ta!"

"Mẹ"

Venus chưa bao giờ trông thấy nụ cười tươi tắn dường ấy trên khuôn mặt Cupid. "Gương mặt con nói với ta rằng con hẳn đã nghĩ ra một điều cực kỳ tồi tệ cho kẻ mạo danh ấy. Hãy kể cho ta nghe đi nào. Con đã làm gì ở Psyche?"

Đứng trước mặt mẫu thân, nhìn vẻ trông chờ háo hức của nữ thần, Cupid chau mày nhận ra việc kể lại cho nữ thần Tình yêu nghe câu chuyện của mình có lẽ không dễ dàng như chàng đã nghĩ.

"Có vấn đề gì sao?" Nữ thần muốn biết. "Con ổn chứ?"

"Con vẫn ổn, mẹ à. chỉ có điều là...Psyche không thể cố gắng chiếm vị trí của mẹ đâu. Mẹ nghe nàng ta cầu nguyện rồi chứ ạ?"

"Tất nhiên ta đã nghe rồi, Venus lâu bầu đáp. "Đừng có bảo ta rằng con tin vào những điều ả nói đấy nhé?"

"Mẹ không tin sao ạ?"

"Dĩ nhiên là không rồi. ả thông minh hơn ta tưởng. Nhưng nếu ả nghĩ rằng một chút diễn trò đó có thể thuyết phục ta thu hồi sự tức giận thì đã lầm rồi!"

Thần Cupid không thể tin vào những điều chàng đang nghe. "Nhưng thưa mẹ. Con đã ở đó. Con đã thấy nàng khi nàng đang cầu nguyện với mẹ. Nàng không hề diễn trò."

Venus liếc nhìn con trai. "Con sắp nói với ta là con đã không làm theo điều ta yêu cầu sao?"

"Con.. con nghĩ mẹ sẽ đổi ý sau khi nghe thấy những lời cầu nguyện đó của nàng", thần Tình yêu lo sợ đáp

Venus lắc đầu, vẻ thất thần. "Ta không thể tin là con lại để mình bị ả lừa phỉnh dễ dàng đến thế! Nhưng điều đó chỉ cho thấy ả có uy lực thế nào. Nếu ả có khả năng lừa phỉnh con thì khả năng lừa gạt của ả ghê gớm hơn là ta có thể hình dung. Giờ con đã biết sự thật rồi đó, ta chắc rằng con sẽ làm như lời mẹ của con yêu cầu."

"Tại sao mẹ không tin con?" Cupid hỏi với vẻ chân thành. "Con đã ở đó. Con đã trông thấy nàng cầu nguyện với mẹ. con đã nghe hấy nàng cầu nguyện với mẹ. Con đã nghe thấy nàng nói chuyện với cha mình rằng nàng xin dâng hiến thế nào cho mẹ. Mẹ không có gì phải lo sợ về nàng cả. Nàng tôn thờ mẹ mà."

Venus mỉm cười khoan dung với Cupid. "Con là một vị thần Tình yêu thật đấy, nhưng con không biết gì về những mưu ma chước quỷ của phụ nữ, cách họ có thể gài bẫy một người đàn ông, thậm chí là một vị thần, bằng vẻ giả vờ giả vẹt. Mẹ biết về phái nữ nhiều hơn con. Con không được phép để bản thân mình bị ả chi phối. Con đã thấy sức ảnh hưởng của ả đối với con ghê gớm thế nào rồi đấy, điều đó buộc con phải làm sao để bảo đảm rằng ả sẽ không bao giờ sử dụng ma thuật của mình với thần linh hay kẻ phạm trần ặc nữa."

Trong suốt cuộc đời bất tử của mình, thần Tình yêu chưa bao giờ và sẽ không giờ phải ở vào một

thời điểm nào khác giống như thế này . Cupid buộc mình phải lựa chọn sự thật nào có ý nghĩa hơn đối với mình - sự thật về tình yêu chàng dành cho mẫu thân, hay là sự thật mới mẻ với lời hứa hẹn của một sắc đẹp sẽ càng lúc càng bùng nổ ngày. Nhưng chàng không còn lựa chọn sự thật. Cupid nói dối."Dĩ nhiên con sẽ làm như mẹ yêu cầu, mẹ ạ." Bằng những lời này, những lời mà chàng không hề có ý định nói, chàng sẽ phản bội lại chính mình và tình yêu của chàng dành cho Psyche, đồng thời trói chặt chàng với mẫu thân hơn nữa.

Venus mỉm cười thật tươi và hôn lên má cậu con trai, sau đó nữ thần quay lưng bỏ đi, không thấy vẻ u buồn trên khuôn mặt của chàng . Cupid thất vọng vì không thể chia sẻ với mẫu thân niềm vui sướng mới mẻ và kỳ lạ, sự bối rối vô cùng và nỗi hoang mang đang ngự trị trong chàng. Chàng không muốn làm mẹ thất vọng. Tuy nhiên, khi rời khỏi phòng của mẹ, thần Tình yêu lại thất vọng với chính mình và đã để tâm tới cảm xúc của mẹ hơn là cảm xúc của bản thân.

Thật đáng sợ khi phải hòa hợp tinh thần với một người khác. Đây là lý do tại sao sự khởi đầu của những mối quan hệ có thể chứa đầy nỗi sợ hãi . Tình yêu đòi hỏi sự can đảm, và tôi thấy buồn khi phải nói rằng, thần Cupid là một kẻ hèn nhát. Bằng việc nói dối mẹ mình, chàng đã chọn cách giữ bí mật tình yêu nơi tâm hồn mình. Quả thực, chàng đã giữ được tình yêu thương của mẹ, nhưng lại đặt mình vào nguy cơ đánh mất điều còn đáng giá hơn - chính bản thân chàng. Vị thần trẻ tuổi vừa mới biết yêu. Chàng không hề biết yêu đòi hỏi sự can đảm nhiều đến mức nào.

Cupid chưa từng trải qua cảm xúc thất vọng và căm ghét bản thân. Bởi vậy chàng thờ ơ với những cảm xúc đó, những cảm xúc có thể buộc chàng chống lại mẫu thân và nói với nữ thần rằng chàng yêu Psyche. Thay vào đó, chàng tự thuyết phục mình rằng bằng cách nói dối, chàng đã xoa dịu đc Venus. Giờ đây, thần Tình yêu phải đối mặt với Apollo, vị thần ghê gớm nhất trong số cá vị thần người mà chàng sẽ không dễ dàng đối phó như mẫu thân chàng

Chương 9: Thần Apollo và nàng Daphne

Cupid có lý do để lo lắng về cuộc hội kiến với thần Apollo. Apollo là vị thần có những quyền năng vô cùng ghê gớm. Thần cai quản các môn nghệ thuật và có tài tiên tri, chính vì thế mà cha của Psyche sắp đến xin lời chỉ bảo của thần. Đồng thời thần cũng là thần của sự hàn gắn, chữa lành các vết thương, mặc dù thần có thể mang đến những dịch bệnh nữa. Cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng, thần còn là Thiên xạ, chính điều đó đã mang đến rắc rối cho thần Tình yêu Cupid . Thần Apollo ghét Cupid, và theo như những gì thần Tình yêu biết thì đó là một lý do chẳng hay ho gì.

Hồi thần Cupid mới chỉ là một cậu bé con, có một con mãng xà không rloof tên là Python gieo rắc nỗi khiếp sợ cho người và vạn vật. Thần Apollo đã tiêu diệt Python bằng một mũi tên. Thần vô cùng tự hào về kỳ công của mình và không ngần ngại đi khoe lại chiens tích ấy với mọi người.

Một buổi chiều, thần Apollo đang ngồi trên hiên ở cung điện của Venus, kể lại cho nữ thần nghe mình đã giết Python chỉ bằng một mũi tên duy nhất như thế nào. Vì đã nghe câu chuyện ấy quá nhiều lần đến mức chẳng buồn nữa, Venus không lắng nghe câu chuyện. Nàng đang đắn đo xem nên lựa chọn tấm ga trải giường bằng lụa đào hay màu xanh non để trải trên chiếc giường của mình đêm nay. Tối nào vị nữ thần xinh đẹp này cũng thay ga trải giường bởi vì , ờ thì, vì nàng là Venus và ý nghĩ phải ngủ trên cùng một tấm ga trải giường trong hai đêm liền khiến nàng thấy khó chịu đến mức nàng gần như cần

phải ngâm mình trong bồn nước nóng để xả stress vì cái ý tưởng đó.

Đột nhiên, nữ thần nhận thấy thần Apollo đang cười vang. Điều gì đã xảy ra thế? Thần Apollo vốn không cười, thần không có cảm xúc hài hước như bất cứ ai khác. Venus thấy thần Thiên xạ chỉ về phía Cupid, đứa bé vừa mới bước ra thêm cung điện với cây cung và ông dựng tên để luyện tập.

"Chà, chà. Đáng yêu quá!" Thần Apollo lại phá lên cười. Thần nhặt cây cung khổng lồ của mình trên sàn nhà, bên cạnh chiếc ghế thần đang ngồi lên. "Với cây cung này và một mũi tên, ta đã tiêu diệt Python, một con mãng xà vẫn thường gieo rắc nỗi kinh hoàng cho mọi người và thân thể nó bao phủ hàng mẫu đất trên vùng đồng bằng. Này cậu nhóc, cậu nghĩ mình có thể làm gì với cây cung bé xíu và mấy mũi tên bé tí hìn đó hả?" Rồi thái độ của thần trở nên nghiêm nghị. "Cung tên là vũ khí của ta. Hãy tìm thứ khác để giải trí đi."

Venus thấy đôi mắt Cupid nheo lại.

"Apollo ah? Ta nghĩ ngài nên xin lỗi Cupid đi. Thằng bé không thích bị đem ra làm trò cười đâu", Venus bảo, giọng đầy lo âu.

Thần Apollo khinh khỉnh nhìn nữ thần Tình yêu. "Xin lỗi một đứa trẻ ư? Hẳn là nàng đang nói đùa"

"Apollo. Trời ạ. Ngài không hiểu rồi. Ta thật sự nghĩ là ngài nên xin lỗi nó đấy. Ngài rõ ràng không biết con trai tôi rồi."

"Ta chắc chắn thằng bé có thể làm rất nhiều thứ hay ho để làm vui lòng mẹ nó, nhưng ta là Apollo. Đứa trẻ này có thể làm gì ta chứ?"

"Hời ời" Venus khẽ than. "Đừng có bảo là ta không cảnh báo ngài đấy nhé!"

Cupid đã giương cây cung với một mũi tên có đầu bọc vàng lên. Rồi bằng một giọng nói giống một người đàn ông hơn là một đứa trẻ, cậu nói với thần Apollo: "Cung tên của ngài có uy lực với những gì ở bên ngoài. Còn cung tên của ta lại có uy lực với những gì ở bên trong cơ". Nói rồi, Cupid buông dây để mũi tên bay thẳng vào tim Apollo. Ngay khoảnh khắc đó, Daphne, nàng tiên nữ xinh đẹp, con gái của thần sông Peneus, lọt vào nhãn giới của Apollo. Cupid nhanh nhẹn lấy ra một mũi tên có đầu bọc chì và bắn thẳng vào tim nàng.

Ánh mắt của thần Apollo và Daphne giao nhau. Tình yêu siết chặt thần Apollo giống như móng vuốt của một con đại bàng quắp lấy chú thỏ ấm áp, mập mạp đang run rẩy. Nhưng sự hằn thù lại tuyên bố quyền ngự trị nơi trái tim nàng Daphne. Apollo nhìn nàng với đôi mắt chan chứa tình yêu, còn nàng Daphne nhìn thần chăm chăm với vẻ căm ghét sắc lạnh. Thần Apollo thấy vẻ khiếp sợ hiện rõ trên gương mặt nàng, nhưng vị thần quyền năng tin chắc rằng, sẽ đến lúc nàng cũng yêu thần nhiều như thần đang yêu nàng đây.

Nhưng thần Thiên xạ đã làm. Chất độc từ mũi tên của Cupid ngấm vào các mạch máu của Daphne và làm nguội lạnh mọi cảm giác nồng ấm mà nàng có thể nhận thấy trước Apollo hay bất cứ người đàn ông nào khác. Ý nghĩ phải chịu trách nhiệm cho những tình cảm của một người đàn ông khiến nàng thấy phẫn nộ. Tại sao một người phụ nữ lại cho phép mình vướng vào tình cảm và sự thèm

muôn của bọn đàn ông cơ chứ? Cái ý nghĩ về chuyện một người đàn ông chạm vào thân thể nàng thật ghê tởm. Nếu nàng nghĩ thần Jupiter sẽ quan tâm đến ý kiến của nàng một cách nghiêm túc, nàng sẽ cầu xin thần ra sắc lệnh coi hôn nhân là sự phạm tội, và bất kì gã đàn ông nào tiếp cận phụ nữ thậm chí là có ý định kết hôn với nàng sẽ bị lưu đày hết. Nhưng nàng biết rằng tình yêu của thần Jupiter đối với phụ nữ khiến cho thần không thể hiểu được những gì nàng cảm thấy.

Daphne tội nghiệp. Mỗi khi nhìn ra xung quanh, nàng lại thấy thần Apollo với vẻ mặt đáng khinh mà những người đàn ông thường thể hiện khi họ đang yêu. Thần bám theo nàng từ lúc nàng thức giấc cho tới lúc nàng đi ngủ và thần ngủ ngay trên nền đất bên ngoài cửa sổ phòng nàng

Apollo có lẽ là kẻ đeo bám đầu tiên trong lịch sử, bởi vì ngày xưa người ta vẫn chưa biết thế nào là đeo bám, theo đuổi cả, đó là lý do tại sao Daphne không đến đồn cảnh sát để yêu cầu phát lệnh cấm chế đối với vị thần này. Sự phản kháng duy nhất mà nàng có thể làm là chạy càng nhanh càng tốt mỗi khi thấy thần đang dăm dăm nhìn mình như một con chó cóc Tây Ban Nha đang mong muốn được vào lán mưa vậy.

Đến một ngày, Daphne không thể chịu đựng hơn nữa. Nàng bước ra khỏi nhà vào buổi sáng hôm ấy và thần Apollo đã ở đó rồi, thần đang đứng ngay trong sân cùng bó hoa dại mà thần tự tay hái và một giỏ sô-cô-la lớn. Chỗ sô-cô-la đó trong thật hấp dẫn. Một phụ nữ sẽ kiên nhẫn chịu đựng tất cả ở một người đàn ông chừng nào anh ta còn tiếp tục cung cấp sô-cô-la cho cô ta. Nhưng dù Daphne thích sô-cô-la đến thế nào đi nữa, nàng vẫn không thể quên cảm giác căm ghét trước tình cảm của một người đàn ông muốn đến với nàng, giống như một cái cây leo cố kiếm cho được một cái thân gỗ để mà bám vào vậy.

"Đi đi! Hãy để tôi yên!" Nàng hét lên với thần Apollo

Thay vì làm theo điều nàng yêu cầu, thần lại bắt đầu ngâm một bài thơ mà thần đã bắt Nàng thơ Erato (1) viết ra cho mình. Giờ thì tôi biết đàn ông các bạn nghĩ phụ nữ thích thơ ca. Vài trường hợp thì đúng, nhưng đa phần lại không phải thế. Bạn có thể ngâm những vần thơ của mình và quý cô trẻ tuổi sẽ tỏ vẻ rất thích nó, trong khi điều cô ấy đang nghĩ lại là: "Những vần thơ này là sao, anh ta đã đọc bài thơ này cho bao nhiêu cô nàng khác rồi nhỉ?". Thế nhưng tôi sẽ mách với bạn hiệu quả mà không người phụ nữ nào có thể kháng cự. Điều thứ hai là nấu bữa tối cho nàng. Phụ nữ sẽ đổ gục khi họ phát hiện thấy một anh chàng biết nấu nướng. Nhưng điều thứ nhất còn hiệu quả hơn thế nhiều. Nếu một phụ nữ thấy bạn lắng nghe và thực hiện nghiêm túc những điều nàng nói, nàng sẽ trao cho bạn cả trái tim, thân thể và tâm hồn nàng. Hiên nhiên là thần Apollo đã bị u mê khi lắng nghe. Thần vẫn nghe thấy Vâng trong khi nàng đang nói Không.

Daphne nghĩ rằng nàng đã bỏ xa thần Apollo. Nàng dừng lại và ngoái nhìn ra sau, hy vọng sẽ thấy thần đang phải đứng lại trên đường để lấy hơi. Nhưng thay vì thế, thần Apollo đang chạy nhanh hơn bao giờ hết, nếu nàng không làm điều gì đó thì thần sẽ bắt kịp nàng. Daphne thà chết còn hơn trở thành vật sở hữu của một gã đàn ông.

Nàng tội to tên cha, thần sông Peneus. "Cứu con với, cha ơi! Cha hãy khiến mặt đất mở ra và nuốt chửng lấy con, hãy biến con thành thứ gì đó để con thoát khỏi hiểm nguy này."

Nàng vừa dứt lời, cơ thể nàng liền cứng lại. Lóp vỏ cây bắt đầu mọc lên từ đôi chân, bụng, bầu ngực và khuôn mặt nàng, mái tóc nàng biến thành cành lá. Khi thần Apollo đuổi tới nơi thì nàng đã

hoàn toàn biến thành một cái cây.

Thần Apollo nhìn cái cây và thấy nó quá đẹp và duyên dáng. Thần vòng tay ôm lấy thân cây.

"Từ giờ trở đi, đây sẽ là cái cây của ta", thần tuyên bố. "Ta sẽ mang vòng lá của em trên đầu. Các hoàng đế cũng sẽ đội vòng lá của em trên đầu mỗi khi điều binh mừng chiến thắng trên đường phố. Vì ta sẽ sống mãi cùng tuổi trẻ nên em cũng vậy. Cành lá của em sẽ luôn xanh tươi, không bao giờ úa tàn."

Tới tận ngày nay, những vòng lá đội đầu đều được tết từ lá của cây nguyệt quế.

Từ đó, thần Cupid luôn cố tránh mặt thần Apollo, thậm chí ngay tại các bữa đại tiệc và dạ hội diễn ra nửa năm một lần vào ngày hạ chí và đông chí của các nam thần và nữ thần, khi mọi người uống nhiều rượu tiên được hâm nóng đến mức ngay cả thần Jupiter và nữ thần Juno cũng chẳng cãi vã gì.

Giờ đây thần Cupid phải tới cung điện của thần Apollo và thuyết phục vị thần này nói với đức vua những điều mà Cupid muốn. Nhưng thần Apollo không thể nói dối. Vậy thì nếu Cupid có cách nào đó - mà chắc chắn chàng sẽ có - thì đây sẽ là lần đầu tiên Apollo nói dối.

(1) Nàng thơ của thi ca

Chương 10: Cupid gặp Apollo

Trong tất cả các cung điện trên đỉnh Olympus, nơi ở của thần Apollo là rộng lớn nhất. Hẳn phải thế rồi, bởi thần phục trách quá nhiều lĩnh vực. Cung điện của thần nằm ngay ở vị trí trung tâm của đỉnh Olympus. Nó có một tòa nhà trung tâm hình tròn với những lối đi nhỏ lan tỏa ra tới các khu khác, giống như những sợi tơ nhện. Tổ hợp kiến trúc này được xây bằng những phiến tương lai mù mịt dài và tăm tối, trong khi tòa nhà trung tâm được tạo ra từ những mảnh hy vọng màu đỏ nhạt.

Cupid cố gắng tránh xa khu trung tâm của đỉnh Olympus, không chỉ vì chàng sợ phải đối mặt với thần Apollo, mà còn vì muốn tránh thần Jupiter, vị thần tối cao, hễ cứ thấy Cupid là lại yêu cầu chàng phải bắn một mũi tên vàng vào trái tim của từng người đẹp mà thần đang thèm muốn. Mà Cupid thì không nghĩ là mình có thể làm ra nhiều mũi tên vàng đến thế.

Trong khi bước lên các bậc thềm dẫn tới cung điện của thần Apollo, thần Tình yêu mỉm cười trước tiếng hòa âm chói tai của những âm thanh phát ra từ bên trong cung điện- tiếng phụ nữ đang hát, tiếng đàn và tiếng ngâm thơ thật lớn. Cupid nhớ lại một mẩu tin trong tờ tuần san mới nhất của đỉnh Olympus nói rằng chín Nàng thơ đang đến dự cuộc hội thảo bán nhiên của họ. Ở đó họ sẽ trao đổi cùng nhau và báo cáo với thần Apollo về những cảm hứng mà họ tạo ra cho con người trong sáu tháng qua. Đến cuối tuần sẽ có một lễ hội nghệ thuật để họ trình diễn cho tất cả cư dân của đỉnh Olympus và những vị khách mời.

Cupid thích các Nàng thơ. Giống như chàng, họ cũng có cánh, và mỗi năm, chàng và họ lại có một hoặc hai ngày tạm ngưng những bồn thận đáng tôn kính của các vị thần và cùng bay lượn để cùng tận hưởng sự vui vẻ hoàn toàn. Thần còn yêu thích họ bởi họ còn đem đến những bài ca, vãn thơ và

điều vũ được những người tình - đã bị trúng một trong những mũi tên có đầu bọc vàng của thần - sử dụng

Khi Cupid bước vào cung điện của thần Apollo, chàng thấy ngay một cầu thang lớn dẫn lên tầng hai. Hai bên là những hành lang dẫn đến các cánh khác của cung điện.

Từ hành lang đầu tiên bên trái, chàng nhận ra giọng Calliope (1), nàng đang hát theo tiếng sao du dương của Euterpe(2) . Sau đó, sự chú ý của chàng chuyển sang hành lang thứ ba bên phải, nơi ai đó đang hát một giai điệu giống như một bài ca trong lễ truy điệu, còn hai người khác đang ngâm thơ.

Những giọng ấy đã quá quen thuộc với Cupid, nhưng phải mất một lúc chàng mới nhận ra giọng của Melpometre(3) đang hát cùng giọng của Terpsichore(4) và Erato đang ngâm thơ.

Cupid không ngh thấy gì từ hành lang gần nhất bên cánh trái, chàng quyết định đến xem liệu thần Apollo có ở một trong những căn phòng đó không. Khi Cupid mở cánh cửa tận cùng của dãy hành lang, chàng thấy mình đang đứng trong một căn phòng lớn, giấy tờ bày đầy trên sàn phòng, ngấp tới tận đầu gối. Clio, Nàng thơ của lịch sử, ngồi trước một cái bàn giấy ở giữa phòng, đang ngoáy bút viết một cách điên cuồng. Mỗi khi hoàn thành xong 1 trang, nàng liền thả nó xuống sàn nhà và tiếp tục viết trang kế tiếp.

Cupid lặng lẽ rời đi và trở lại hành lang cho tới khi chàng để ý thấy một cách cửa khép hờ. Chàng kín đáo liếc vào bên trong. Thalia, Nàng thơ của hài kịch, đang ngồi trên cửa sổ, cười thầm Polymnia, Nàng thơ của kịch câm, đang ngồi giữa căn phòng. Thần Tình yêu quan sát, ngăn người khi Polymnia đặt lòng bàn tay lên không trung như thể nàng đang chạm vào một bức tường. Chàng chẳng thể nhớ được đã trông thấy Polymnia hành động cứ như đang bị mắc kẹt giữa bốn bức tường của một căn phòng bao nhiêu lần rồi. Cho dù đã thấy nàng làm thế vô số lần, thần Tình yêu vẫn không sao hiểu được làm thế nào mà nàng có thể khiến mình nhìn thấy một bức tường trong khi nó không hề tồn tại. Chàng lắc đầu quay trở lại hành lang chính và đi xuôi theo hành lang dẫn thẳng sang cánh bên kia.

Chàng mở cánh cửa của căn phòng đầu tiên và ngó vào trong. Những bức tường của căn phòng này dán đầy danh sách các căn bệnh và tên của các loại thảo mộc có thể chữa trị những bệnh đó hoặc làm thuyên giảm sự khó chịu của các triệu chứng. Trên những chiếc bàn dài trong phòng cũng chất đống các loại thảo mộc, thực vật và rễ cây. Ở mỗi bàn đều có những người đàn ông và phụ nữ trẻ ngồi để cho các loại thảo mộc đó vào chai lọ.

Trần Cupiod rời đi và tiếp tục đến bên những cánh cửa của các căn phòng khác, nhưng tất cả chúng đều bị khóa. Đây có thể là nơi thần Apollo giữ những căn bệnh truyền nhiễm nguy hiểm chết người và bệnh dịch hạch, mà định kỳ thần lại thả nó xuống những kẻ phạm trần khi thần cảm thấy chán chúng. (Bệnh dịch do cha này nè, ai làm gì làm đi @@)

Cupid quay trở lại lối đi chính, quyết định đi lên tầng trên. Ở đây cũng vậy, chàng thấy mình đang ở một khu vực hình tròn rộng lớn với các hành lang tỏa ra từ đó. Ở căn phòng đầu tiên trong hành lang bên phải, chàng thấy Urania, Nàng thơ của thiên văn học. Nàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua một tấm màn che mà nhờ có nó những người phạm trần không trông thấy được đỉnh Olympus, nhưng các vị thần vẫn có thể nhìn xuống thế gian. Dưới trần gian đang là buổi tối và Cupid thấy Urania một tay chỉ vào thứ gì đó còn tay kia thì đang viết.

"Nàng đang làm gì thế?" Thần Tình yêu hỏi.

"Tôi đặt tên cho từng ngôi sao trên bầu trời đêm của người trần gian."

"Đó là một công việc lớn lao đấy! Nó sẽ chẳng bao giờ kết thúc."

"Vậy ngài nghĩ tôi có bao nhiêu thời gian chứ?"

"Đúng vậy. Ta không muốn làm phiền nàng, nhưng nàng có biết thần Apollo đang ở đâu không?"

"Khi trông thấy ngài bước lên những bậc thềm, ngài ấy chợt bồn chồn lo lắng. Tôi chưa từng thấy ngài ấy bị bối rối, kích động đến thế. Ngày ấy lo rằng ngài đến để bắn một mũi tên khác vào trái tim của ngài ấy."

Cupid cười. "Ồ, thật thế à?"

"Thật đấy! Ngài ấy đang ở trong phòng của mình phía bên kia sảnh."

"Cám ơn. Ta có thể hỏi nàng một câu không?"

"Được ạ."

"Tại sao nàng lại kể với ta chuyện này?"

"Ồ, để trả đũa ngài ấy vì đã bắt tôi làm Nàng thơ của thiên văn học. Ngài có biết là việc nghĩ ra tên cho từng ngôi sao khó khăn đến mức nào không?"

"Ta không hiểu. Tại sao những ngôi sao lại cần có tên chứ?"

Urania tỏ vẻ kinh ngạc. "Khi chúng muốn nói chuyện với nhau, ngài nghĩ là chúng sẽ mệt mỏi với việc mỗi lần chúng nói 'Chào anh bạn!', sẽ có đến mười tỷ ngôi sao khác gào lên: 'Ai cơ? Tôi á?' à?"

"Tại sao nàng không để những ngôi sao tự đặt tên cho chúng?"

Urania suy nghĩ trong giây lát. "Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó. Đó là một ý tưởng hay đấy. Ngài không biết được công việc này khó khăn đến mức nào đâu. Chỉ mới tuần trước thôi tôi đã bị nhầm lẫn lung tung, không thể nhớ là liệu tôi đã đặt tên cho ngôi này hay chưa chưa nữa. Tôi nghĩ có một ngôi sao chưa có tên và ngôi sao khác thì có đến hai cái tên -Theodorokus Alleppo. Tôi ghét mỗi khi tôi bị nhầm lẫn thế. Cám ơn vì ý tưởng này. Tôi sẽ đi hỏi các ngôi sao xem chúng nghĩ gì về điều đó."

Không nói thêm lời nào nữa, Urania bay ra ngoài cửa sổ, xuyên qua bức màn che để đi vào bầu trời đêm.

Cupid khi đi ngang qua hành lang và gõ lên cánh cửa mà Urania đã chỉ.

Không có tiếng trả lời nào. Chàng lại gõ lần nữa. Vẫn không ai trả lời. Cupid thử đẩy cánh cửa. Nó mở ra. Chàng lặng lẽ bước vào trong, đóng cửa lại.

Thần Tình yêu lại thấy mình đang ở trong một căn phòng khác. Bốn bức tường là các giả phủ đầy những cuộn giấy da. Ở chính giữa phòng là một cái bàn dài. Nó cũng bị phủ kín bởi những cuộn giấy da. Cupid nhặt một cuộn có độ dày khác thường lên và trải nó ra. Bên trong là một mẫu giấy nhắn tin của Erato: Apollo vĩ đại. Tôi đã tạo cảm hứng cho một người đàn ông mù tên là Homer để viết nên tác phẩm này. Tôi nghĩ là ngài sẽ yêu thích nó.

Cupid đặt mẫu giấy nhắn qua một bên để đọc cái tit của nó: Odyssey(5)

Cupid không phải là một người hay đọc sách đặc biệt khi nó là một cuộn giấy da dài, và đây là cuộn giấy dài nhất chàng từng thấy nữa chứ.

Thần Tình yêu đặt nó trở lại bàn và cuộn giấy tự cuốn mình lại như cũ. Chàng mở một cuộn giấy khác, nó được Clio gửi đến.

"Thần Apollo vĩ đại. Đây là bản mô tả cuộc chiến tranh Peloponnese do Thucydides (6) thực hiện .

Tôi nghĩ mình đã tạo cảm hứng để ông ta ghi chép về cuộc chiến tranh này một cách khách quan, nhưng tôi e rằng bản mô tả này còn thiên lệch. Việc tạo cảm hứng để con người viết sự thật về lịch sử cần tới mọi sức mạnh mà tôi có, và thẳng thắn mà nói, tôi không biết liệu nó có đáng không. Tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian.. Tôi mong được trở lại thời đại của những người Ai Cập. Những người viết bằng cách vẽ tranh không nói dối bởi vì việc đó tốn rất nhiều công sức. Liệu tôi xin phép trong một mẫu giấy nhắn như thế này có ổn không? Hay ngài muốn tôi điền vào mẫu đơn xin nghỉ?"

Cupid đặt cuộn giấy da xuống. Chàng cần phải tiếp tục với việc mà chàng định làm khi đến đây. Ngay lúc đó, chàng nghe thấy có người đang cố nén một tiếng ho. Âm thanh ấy phát ra từ một con phòng ở phía cuối dãy phòng của thần Apollo.

Căn phòng này cũng chật đầy những cuộn giấy da, nhưng Cupid chỉ liếc nhanh qua chúng. Tuy nhiên, thần lại để ý một cuộn giấy có lời ghi chú đính kèm: "Dành cho J.S. Bach(7). Cung si thứ. Không được mở ra cho tới năm 1749". Thần Tình yêu chẳng hiểu điều đó có nghĩa là gì.

"Apollo? Ta biết ngài ở đây"

Một khoảng im lặng kéo dài, và rồi thần Apollo ngượng ngùng đi ra từ một cái tủ đựng đồ.

"Ta không biết tại sao ngươi lại đến đây và ta cũng không muốn biết. Hãy tránh xa ta ra", thần Apollo nói thẳng thừng.

"Không sao đâu, ta đến vì có việc"

"Ngươi thì có thể có việc gì chứ? Sau những gì người đã làm với ta. Ta không thể tưởng tượng chúng ta có thể làm việc với nhau."

"Gượng đã. Đừng đổ lỗi cho ta. Nếu ngài không chế giễu ta, thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Mẫu thân của ta đã cảnh báo ngài rồi mà"

Nếu có một điểm chung mà các vị thần chia sẻ với loài người chúng ta, thì đó là việc họ ghét

phải nhận lỗi. Thần Apollo ngẫm nghĩ giây lát, cố gắng tìm cách để khogn bị mất mặt trước Cupid. Vị thần quyền năng cân nhắc vấn đề từ trước ra sau, từ trên xuống dưới, và đủ các mặt, khi đã xong thần Apollo nhận thấy mọi sự vẫn y như thế.

Cuối cùng, thần đàng hăng, và bằng một giọng êm nhẹ vừa đủ nghe, thần nói: "Thế thì ta đành miễn cưỡng thừa nhận rằng, lời người nói cũng có phần đúng. Ta cho rằng, vì việc khoe khoang chiến công tiêu diệt Python của mình, có lẽ ta cần được dạy cho một bài học.

Cupid cười thật tươi. "Ta đánh giá cao những lời ngài nói. Tất cả những gì ta quan tâm là hãy để quá khứ ngủ yên, đừng nhắc lại chuyện đó nữa. Ta đến để nói chuyện với ngài về một vài điều sắp tới đây."

Thần Apollo không hiểu Cupid đang nói chuyện gì. "Hãy nói xem và kể cho ta nghe điều gì đã mang người tới đây."

Cupid kể cho thần Apollo nghe câu chuyện về Psyche và việc cha nàng dự kiến đến cầu xin thần Apollo để thần cho biết tương lai của nàng. "Khi đức vua đến, ta mong ngài hãy nói với ông ấy là nàng sẽ kết hôn với ta"

Thần Apollo nói: "Người biết là ta không thể làm gì ngoài việc nói sự thật về những gì ta thấy"

Cupid làm điệu bộ như định tháo cây cung ra khỏi vai.

Apollo nhanh chóng nói thêm: "Tuy nhiên, tất cả vấn đề ở đây chỉ là cách ta lý giải ra sao về điều ta nhìn thấy trong tương lai của kẻ đó mà thôi".

"Cám ơn ngài, Apollo. Nếu ngài cần gì ở ta, xin đừng do dự liên lạc ngay với ta."

Thần Apollo nheo mắt. "Nói ta nghe nào. Mẫu thân của cậu cảm thấy ra sao về sự mê đắm của cậu với một người phạm trần?"

Cupid đỏ mặt. "Ta.. ta chưa có cơ hội để kể cho bà nghe."

"Cậu gì cơ?" Thần Apollo cười lớn. "Ta không tin được. Cậu sợ mẹ mình."

"Ngài sẽ không kể chứ?" Cupid thì thầm.

"Nếu cậu hứa là không bao giờ tấn công ta bằng những mũi tên của cậu nữa."

Cupid lắc đầu và nở một nụ cười tinh quái. "Ta không thỏa thuận như thế đâu. Nếu ngài nói một lời nào với nữ thần Venus, thì một trong những mũi tên của ta sẽ cắm vào trái tim ngài cho đến tận cùng kiếp sống vĩnh cửu này đây."

Thần Apollo gật đầu ngay tắp lự. "Được được. Ta sẽ không nói bất cứ điều gì với Venus và ta sẽ xem xem ta có thể làm gì với chuyện của Psyche"

"Cám ơn ngài, Apollo. Ta thật lòng đây."

1_Nàng thơ của sử thi, đang cho là người đã truyền cảm hứng cho Homer, nhà thơ nổi tiếng thời Hy Lạp cổ đại (sống vào khoảng năm 850 trước Công Nguyên để ông sáng tác hai tác phẩm bất hủ là Iliad và Odyssey. Trong thần thoại Hy Lạp, cùng với tám Nàng thơ còn lại, nàng là con của thần Zeus và Mnemosyne. Nàng là Nàng thơ khôn ngoan và quyết đoán nhất trong chín Nàng thơ

2_Nàng thơ của âm nhạc

3_Nhàng thơ của bi kịch

4_Nàng thơ của khiêu vũ

5_Bản trường ca kể về cuộc hành trình trở về quê hương đầy gian kéo dài mười năm của chàng Odysseus sau chiến thắng đánh bại thành Troy, đây là phần kể tiếp sau bản trường ca Iliad kể về cuộc chiến tranh Troy kéo mười mấy năm.

6_Thucydides (460-395 trước Công nguyên): Sứ giả Hy Lạp, tác giả của cuốn Lịch sử chiến tranh Peloponnese kể lại cuộc chiến nổi bật kỷ V trước Công nguyên giữa Sparta và Athens cho tới năm 411 trước Công nguyên

7_Johann Sebastian Bach (1685-1750): nhà soạn nhạc jBaroque người Đức, nghệ sĩ chơi organ và clavecin nổi tiếng. Ông được xem như một trong những nhà soạn nhạc có ảnh hưởng lớn đến toàn bộ nền âm nhạc sau này

Chương 11: Số phận của Psyche

Khi đức vua bước vào phòng của Psyche vào buổi sáng hôm sau, ngài thấy con gái đang đứng bên cửa sổ, đôi mắt nhìn xuống đám đông đang háo hức chờ đợi sự xuất hiện của nàng. Đức vua có thể thấy nỗi sợ cam nín đầy căng thẳng toát ra từ người nàng.

"Ta đã làm được gì cho con chứ?" Đức vua khẽ hỏi

Psyche quay người lại

Đức vua thấy những giọt lệ tuôn rơi từ đôi mắt nàng. "Ta đã đặt những mong muốn và nhu cầu của người khác lên trên những mong muốn và nhu cầu của con gái ta"

"Cha là một vị vua mà", Psyche khẽ đáp. "Những mong muốn của thần dân cần phải được ưu tiên trước nhất, trên cả mong muốn của cha và thậm chí cả hoàng thất nữa."

Đức vua gật đầu. "Những liệu ta có cần phải hy sinh cả niềm hạnh phúc của con gái út của ta không?"

Psyche nở một nụ cười yếu ớt. "Con gái út của phụ vương hy vọng là không".

"Đức vua cũng vậy. Ta sắp đến đền thờ của thần Apollo. Con đã sẵn sàng tuaant heo phán quyết

của thần chưa?"

"Làm sao con biết được khi con chưa được nghe phán quyết ả?"

"Điều thần phán truyền, con phải tuân theo"

"Và nếu con từ chối?"

"Thần sẽ giáng sự trừng phạt xuống đầu tất cả chúng ta."

"Con sẽ không bao giờ có được một sự lựa chọn ư? Có phải cuộc đời của con sẽ luôn bị chi phối bởi những gì mà cha hay thần linh cho là tốt nhất?"

Đức vua chưa bao giờ thấy vẻ giận dữ trên gương mặt con gái hay nghe thấy sự chống đối trong giọng nói của nàng. Ngài băn khoăn không biết liệu ngài có thực sự hiểu đứa con này của mình không. Thật xấu hổ, ngài nhận ra là mình chưa từng ngồi trò chuyện với con về những gì nàng muốn có cho cuộc đời nàng. Nàng là một công chúa, con gái của đức vua và hoàng hậu. Nàng sinh ra để gách vác những bồn phận của nàng. Nhưng nếu nàng không muốn như thế thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra?

Không biết phải nói gì, đức vua thầm thì: "Cha phải đi rồi. Cha sẽ quay về sau khi mặt trời lặn để nói cho con biết lời phán truyền của thần linh. Cha hy vọng những lời của thần sẽ xoa dịu trái tim con và làm con vui"

"Con cũng hy vọng như vậy, thưa cha. Con cũng hy vọng như vậy."

Psyche tin rằng đó là ngày dài nhất trong cuộc đời nàng. Mặt trời dường như mất cả tuần lễ mới leo lên được đỉnh trời, rồi ở đó thêm một tuần lễ nữa trước khi bắt đầu trượt xuống chiếc giường của màn đêm.

Cuối cùng, đêm tối cũng tới. Psyche nghe thấy, hay nàng đã nghĩ thế, tiếng vó ngựa của đức vua và những cận thần trở về. Nàng bồn chồn chờ đợi cha đến hé lộ cho nàng biết về số phận của nàng theo những lời thần Apollo phán truyền. Nhưng tối hôm đó đức vua không đến.

Từ trên đỉnh Olympus, Cupid thấy nhà vua trở về, đầu gục xuống trước ngực như thể người đang phải chịu đựng một nỗi thống khổ. Có điều gì đó nhầm lẫn rồi sao! "Nhân danh nữ thần Juno, Apollo đã nói gì với nhà vua vậy?" Cupid tự hỏi thành tiếng. Hiển nhiên đó không phải là điều Cupid đã yêu cầu vị thần này nói rồi.

Cupid nhanh chóng bay xuống cung điện và tới mái phòng của Psyche. Chàng sốt sắng chờ đợi đức vua đến để kể cho Psyche nghe điều thần Apollo đã nói. Nhưng hàng giờ trôi qua vẫn chẳng có lấy một dấu hiệu nào của nhà vua cả.

Băn khoăn không biết có gì nhầm lẫn, Cupid bay quanh cung điện cho tới khi chàng trông thấy đức vua và hoàng hậu đang ngồi bên nhau trước lò sưởi lớn trong đại sảnh. Họ đang nhìn đắm đắm vào ngọn lửa le lói như thể có ai đó mới chết vậy.

Chẳng lẽ Apollo đã phán truyền về cái chết của Psyche? Nếu ngài ta làm thế, Cupid sẽ khiến Apollo phải ngậm thơ tình trước những cái móng chân của chính mình và thính giả sẽ là tất cả những vị nam thần và nữ thần.

Một ngày nữa trôi qua, đức vua vẫn không đến chỗ Psyche. Và một ngày nữa qua đi mà vua cha vẫn không đến thăm, Psyche biết rằng thần Apollo đã phán truyền những điều khiến nàng lo sợ nhất, rằng nàng sẽ thuộc về tất cả những kẻ thèm muốn sắc đẹp của nàng. Nàng sẽ miễn xá cho cha nàng khỏi nỗi đau đớn phải kể lại cho nàng nghe những điều mà ông biết sẽ dẫn dắt nàng tới chỗ từ bỏ cuộc sống của chính nàng.

Nàng mở cánh cửa dẫn ra bao lơn và đi thẳng đến bên thanh lan can. Từ phía trên mái nhà, Cupid quan sát, chàng hoảng sợ khi thấy nàng ngồi lên lan can rồi co chân lên. Nàng sắp sửa tự vẫn! Thần Tình yêu đã giang cánh, chuẩn bị bay xuống để đỡ lấy nàng, nhưng ngay lúc ấy cửa phòng nàng bật mở.

"Psyche!" đức vua gọi lớn. "Psyche!"

Nàng quay lại. "Cha à?"

"Psyche, hãy vào trong này. Chuyện đó không phải như con lo sợ đâu."

"Không phải ư?"

"Không phải. Nào. Hãy vào trong đi."

Psyche đứng xuống và trở vào trong phòng. Bên ngoài, Cupid thở phào. Thế rồi chàng lẳng lẽ đáp xuống bao lơn nắp sau cánh cửa lẳng nghe.

"Thần Apollo đã nói gì ạ?" Psyche háo hức hỏi "Thần nói rằng cha sẽ phải mang con đến ngọn núi cao nhất, nơi chồng của con..." Nhà vua ngập ngừng.

"Chồng của con ư? Xin cha. Hãy tiếp tục đi ạ. Chồng của con thế nào ạ."

"Chồng của con" nhà vua tiếp tục bằng một giọng như vỡ òa. "Một con quái vật và độc ác và dữ tợn sẽ mang con đi để làm vợ hắn".

Người cha và con gái im lặng một lúc lâu. Thế rồi Psyche bật khóc.

"Cha xin lỗi, cha đã không đến ngay để kể cho con nghe", đức vua nói. "Nhưng cha đã bị suy sụp và không thể nói ra được."

Nhà vua ôm lấy con gái và cả hai cùng khóc.

Bên ngoài Cupid giận sôi người. "Một con quái vật độc ác và dữ tợn đó là điều ngài nghĩ về ta sao, Apollo? Ta sẽ cho ngài thấy một con quái vật độc ác và dữ tợn là như thế nào!" nhưng rồi thần Tình yêu dừng lại khi chàng nhận ra Apollo chỉ đặt ra một ít rồi rầm trong cái điều mà Cupid đã yêu cầu thần phải nói thôi. Cách Apollo miêu tả chàng thế nào không quan trọng. Miễn là Psyche sắp là của chàng và chỉ thuộc về một mình chàng mà thôi!

Ngay lập tức, Cupid cất cánh bay khỏi cung điện, chàng còn rất nhiều việc phải làm.

Chương 12: Ngày cưới của Psyche.

Khi Mặt Trời thức dậy vào buổi sáng hôm sau, chàng lập tức biết điều gì đó không ổn. Mặt Đất không cất tiếng hát chào đón chàng trở lại vùng đất nơi Psyche sống, điều mà Mặt Đất vẫn làm kể từ ngày Psyche được sinh ra. Sáng hôm ấy, khi Mặt Trời vừa nhô lên ở đường chân trời phía đông, Mặt Trời không ca hát mà lại khóc lóc.

"Anh Mặt Trời ! Anh Mặt Trời!" Mặt Đất gọi to khi tia sáng đầu tiên của Mặt Trời bắt đầu đẩy màn đêm về nơi giam giữ của nó ở phía bên kia thế giới. "Đừng cho cái ngày kinh hoàng này mượn ánh sáng của anh! Psyche của chúng ta, Psyche yêu quý của chúng ta, sắp bị đưa đi để trở thành cô dâu của một con quái vật độc ác và dữ tợn rồi, chúng ta sẽ không bao giờ được gặp lại nàng nữa"

Mặt Trời ngừng mọc. Làm sao chàng có thể sống khi không được ngắm nhìn Psyche mỗi ngày kia chứ? Không như mọi người chỉ được ngắm Psyche có vài phút vào buổi chiều mỗi tháng, ngày nào Mặt Trời cũng được ngắm nhìn nàng từ lúc nàng thức dậy. Chỉ có hình ảnh xinh đẹp của nàng vào mỗi buổi sớm mai mới có thể truyền thêm cho Mặt Trời sức mạnh để chàng leo lên đỉnh trời. Mọi người không hiểu rằng Mặt Trời phai làm việc đó vất vả như thế nào mới lên được đỉnh trời trong khi khoogn có thang để trèo, hay dây thừng để bám vào. Có những ngày Mặt Trời kiệt sức và mệt mỏi sau chặng đường tới phía tây của thế giới đến nỗi chàng đi ngủ mà băn khoăn liệu chàng có thể trở lại vào sáng hôm sau không. Có nhiều lúc chàng sẽ không làm được điều đó nếu không có cái mong muốn được nhìn thấy Psyche.

Mặt Trời biết chàng chẳng thể làm gì để cứu Psyche, nhưng điều đó không có nghĩa là chàng sẽ phải đứng nhìn. Nhưng làm sao chàng lại có thể không đứng nhìn được chứ? Chàng nhìn thấy mọi sự diễn ra trên Mặt Đất. Chàng cần một thứ gì đó ngăn giữa chàng và Mặt Đất, một thứ đủ lớn và đủ dày để chàng không thể nhìn xuyên qua nó.

Câu trời lời đến ngay lập tức. Chàng cần sự giúp đỡ của Aeolus, một người trần gian có thể điều khiển bốn ngọn gió. Mặt Trời chiếu thẳng một tia sáng có cường độ rất mạnh vào hang đá nơi Aeolus sống cùng vợ, nàng Cyane, và bốn ngọn gió.

"Xin chào, bạn của ta", Mặt Trời cất tiếng khi Aeolus bước ra ngoài. "Ta không biết liệu bạn đã nghe tin tức này chưa, nhưng hôm nay là một ngày đáng buồn đấy. Psyche sắp kết hôn với một con quái vật độc ác, và ta không dám chứng kiến một sự kiện đau lòng như thế đâu.

"Điều đó quả là bất hạnh", Aeolus tỏ lòng thương xót. "Sắc đẹp của nàng đem lại niềm hạnh phúc cho biết bao người. Chẳng lẽ chúng ta không làm được gì sao?"

"Cho nàng ư, không. Cho chúng ta thì có thể. Ở nơi bạn sống, bạn sẽ không phải nhìn thấy cảnh tượng nàng rời khỏi vương quốc. Ta cần sự giúp đỡ của bạn để ta cũng sẽ được miễn xá khỏi cảnh tượng ấy"

"Ta sẽ làm bất cứ điều gì có thể", Aeolus tỏ lòng sẵn sàng.

"Ta rất biết ơn. Ta đang băn khoăn liệu bốn ngọn gió có thể gom tất cả mây lại và thổi chúng về phía Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại hay không? Bằng cách nào đó ta sẽ được ẩn mình đằng sau những đám mây và sẽ không phải nhìn thấy những gì đang xảy đến với Psyche nữa."

Aeolus do dự. "Ta không biết nữa. Ta sẽ phải nói chuyện với những ngọn gió, bởi vì chúng mới là người phải làm việc đó. Bạn đang đòi hỏi quá nhiều đấy."

"Ta hiểu mà."

"Mà Favonius (1), ,Gió Tây đã có một trận cãi vã lớn với Auilo(2), Gió Bắc, và bỏ đi rồi.

Aeolus trở vào trong hang và kể cho Aquilo, Auster (3) (Gió Nam), và Eurus(4) (Gió Đông) nghe điều Mặt Trời muốn nhờ họ. Những ngọn gió buồn bã trước cái tin về số phận của nàng Psyche. Nàng đã từng khiêu vũ và chơi đùa cùng họ trong vườn thượng uyển. Mọi người trong số họ đều đã thổi qua mái tóc nàng, luôn dưới cánh tay nàng, và được thưởng bằng một nụ cười ngọt ngào của nàng, vì nụ cười ấy mà mooixlaanf bất cứ ngọn gió nào nghĩ đến việc thổi bão qua vương quốc nơi Psyche sống, chúng liền đổi hướng đi đến một vương quốc khác. Những ngọn gió không thể làm bất cứ điều gì khiến nụ cười của nàng biến thành nỗi đau sâu muộn. Hiểu được những gì Mặt Trời cảm thấy, những ngọn gió nhanh chóng bắt tay vào việc.

Từ tổ ấm mới ở bờ tây của thế giới, Favonius thấy những người anh em của mình đang thổi các đám mây. Khi họ kể cho Gió Tây nghe chuyện gì đã xảy ra và việc họ đang làm, Gió Tây bèn thổi mây từ bán cầu tây về phía Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại.

Chẳng mấy chốc, bầu trời của Vươn Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại đã đầy những đám mây đen

dày và nặng đến mức Mặt Trăng nghĩ rằng nàng đã ngủ quên, nàng bèn trở mình dậy khỏi giường. Nhưng rồi nàng nhận ra Sao Hôm vẫn còn đang khẽ ngá, mà nàng Sao Hôm thì luôn dậy trước Mặt Trăng.

"Tại sao trời lại tối quá vậy?" Mặt Trăng hỏi lớn.

"Đó là do anh Mặt Trời làm đấy", Sao Bắc Cực trả lời, chàng là ngôi sao không bao giờ ngủ. "Bốn ngọn gió đã phủ kín anh ấy bằng tất cả những đám mây trên bầu trời, và anh ấy đang nấp phía sau chúng, oang oang tuyên bố là anh ấy sẽ không bao giờ chiếu sáng nữa. Tôi tin là anh ấy đang bị suy sụp tinh thần."

"Đáng đời chàng ta!" Mặt Trăng làm bầm và lại chui xuống tám chằm. Nàng và Mặt Trời đã từng có thời gian dài tìm hiểu nhau, như thể họ sắp sửa kết hôn vậy. Nhưng rồi Mặt Trời thấy Psyche lần đầu tiên. Kể từ đó, chàng không còn để mắt đến bất kỳ ai nữa. Nhưng thực sự thì, Mặt Trăng cũng chẳng bao giờ hiểu được làm cách nào mà nàng và Mặt Trời có thể chung sống với nhau khi mà nàng luôn ở ngoài khi chàng đang say giấc, còn chàng đang háo hức chuẩn bị lên đường thì nàng lại chuẩn bị đi ngủ. Điều đó chẳng giống với một cuộc hôn nhân chút nào cả.

Ở Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại, tin đồn Psyche sắp phải ketes hôn với một con quái vật bắt đầu lan truyền! Việc biết rằng Psyche sắp sửa ketse hôn đã đủ khuấy đảo rồi, nhưng biết rằng chồng nàng là một con quái vật ư? Điều này thật quá sức chịu đựng của mọi người. Mỗi người có một bức tranh tưởng tượng riêng trong đầu về hình ảnh của con quái vật. Với một vài người, nó là một con rồng mà mỗi hơi thở của nó đều phả ra khói và lửa. Với những người khác, chồng của Psyche là một gã khổng lồ có một mắt trên trán. Còn những người khác nữa lại hình dung ra một lão già nhăn nheo với cái mũi to và những mụn cơm có kích cỡ như quả trứng khủng long ở khắp mặt.

Nhưng cho dù con quái vật đó trông như thế nào, tất cả bọn họ đều đồng ý rằng nàng Psyche sắp bước vào một cuộc đời khốn khổ, bất hạnh, và người khác khóc than nức nở. Nỗi đau thương của họ lớn đến mức những bông hoa cũng héo tàn, mặc dù đang là mùa xuân nhưng cây cối đều rụng lá. Chim chóc không chịu hát ca; cá ngừng bơi; sư tử và cừu non dựa vào vai nhau mà khóc.

Một mình ở trong phòng, Psyche có thể nghe thấy tất cả những nỗi tiếc thương đang được trút ra ở ngoài kia và nàng khôn nén nổi xúc động. Chúng ta chỉ khóc thương khi mất đi những gì ta yêu quý. Có phải nàng đã mắc sai lầm chẳng? Có phải người ta thật sự yêu quý nàng, hay họ sẽ chẳng bao giờ còn được ngắm nhìn sắc đẹp của nàng lần nữa? Có lẽ là cả hai điều đó, mỗi thứ một ít.

Nàng vẫn luôn cảm thấy mình không xứng đáng với sự chú ý nồng nhiệt ấy, bởi vì nàng chưa làm gì để xứng đáng với nó cả. Sắc đẹp là một món quà nàng được ban tặng từ khi còn nằm trong bụng mẹ. Có lẽ điều đó không thành vấn đề. Như cha mẹ nàng đã nói: Sắc đẹp của nàng là một niềm khoái lạc vô cùng lớn lao đối với tinh thần và trái tim mềm yếu của họ mà không một điều gì khác đã và sẽ làm được. Sắc đẹp được trao cho nàng nắm giữ như thể nó là một đứa trẻ mà nàng phải chăm sóc vậy. Những giọt lệ trào ra từ khóe mắt nàng khi nàng hiểu được: nàng đã thất bại trong việc đón nhận món quà của sắc đẹp.

Và nàng khóc.

Trong khi đó, Cupid đang bay đến nhà Favonius, ngọn gió lịch lãm nhất. Phải mất cả buổi sáng và

đầu buổi chiều, thần Tình yêu mới bay tới được rừng cây cao nằm trên đường chân trời phía tây, chỗ ở hiện tại của Favonius đang chuẩn bị chợp mắt trên những ngọn cây cao.

"Xin chào, Favonius"

Mắt Favonius mở lớn khi nhận ra thần Cupid. "Xin chào ngài. Vì lẽ gì mà tôi vinh hạnh được vị thần cao quý như ngài viếng thăm thế này?"

"Ta có việc muốn nhờ anh bạn"

"Không phải ngài cũng vậy chứ", Favonius đáp.

"Ý anh bạn là gì thế?"

"Tôi đang định chợp mắt một lát bởi tôi quá mệt vì phải giúp Mặt Trời. Chàng ta làm tôi và những người anh em của tôi bận rộn suốt buổi sáng hôm nay."

"Các anh làm gì thế?"

"Thổi những đám mây khắp thế gian về Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại"

"À! Hóa ra là thế. Khi ta đến hang động của Aeolus để tìm anh ta, ta đã thắc mắc vì sao những người anh em của anh lại nằm cả trên sàn nhà mà thở hổn hển. Mặt Trời muốn nhiều mây như thế để làm gì vậy?"

"Chúng đang che phủ tầm nhìn của Mặt Trời để chàng ta không phải trông thấy cảnh Psyche kết hôn với một con quái vật."

Cupid cười thầm. "Có chuyện đó sao? Thế thì, ta hy vọng anh bạn không mệt đến mức không thực hiện được yêu cầu của ta."

"Ngài muốn tôi làm gì?"

Sau khi Cupid kể cho Favonius nghe, chàng Gió Tây cười thật tươi. "Đó sẽ là một vinh hạnh! Một vinh hạnh thực sự!"

"Cảm ơn anh bạn", Cupid đáp. "Giờ ta phải đi và chuẩn bị đây"

Psyche hầu như không để ý đến những người hầu tắm và chà xát dầu ô liu lên thân thể nàng để nàng tỏa ra mùi hương thơm ngát giống như cả một cánh đồng hoa trước người chồng của nàng. Những người hầu chải mái tóc dài của nàng cho tới khi nó ánh lên như sắc đêm sâu thẳm. Cuối cùng, họ mặc cho nàng một bộ váy dài màu trắng. Sau đó họ rời đi, nước mắt tuôn rơi, cố nén lại những tiếng nức nở.

"Những giọt nước mắt của người thật quá muộn màng", Psyche khẽ nói. "Lẽ ra các người nên khóc khi mọi người gọi ta là nữ thần Venus mới. Các người nên khóc khi họ rời bỏ đền thờ nữ thần để đến ngưỡng vọng ta. Hôn lễ của ta với con quái vật là hình phạt mà nữ thần giáng xuống ta đấy. Nhưng nếu đây là số mệnh của ta, ta sẽ cố gắng tuân theo nó một cách can đảm nhất"

Trên đỉnh Olympus, Venus càng lúc càng giận dữ. Nữ thần nóng lòng chờ đợi Cupid trở về để báo rằng nữ thần không còn phải bận tâm tới Psyche nữa. Nhưng nàng vẫn chẳng thấy cậu con trai đâu cả, không ai biết nó ở đâu. Venus nhớ lại nụ cười của Cupid khi nó trở về từ nơi nữ thần sai nó tới hòng biến cuộc sống của Psyche thành nỗi kinh hoàng. Làm sao nàng có thể chậm hiểu đến thế khi không nhận ra nụ cười đó có ý nghĩa gì? Nhưng không. Không thể tưởng tượng nổi là con trai nàng lại phản bội lại nàng và phải lòng một kẻ phạm trần mà nàng căm ghét hơn hết thảy. Tuy nhiên, nếu con trai nàng đã làm vậy, thì chỉ bởi vì Psyche đã mê hoặc nó mà thôi.

Nếu như nữ thần có thể nhìn xuống mặt đất, có lẽ nàng sẽ biết được Psyche đang ở đâu và làm gì. Nhưng những đám mây phía trên Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại dày đến phát ốm và khiến cho nữ thần không trông thấy gì. Như thể chuyện này chưa đủ tồi tệ, ai đó còn khóc lóc suốt cả ngày. Chưa từng có ai khóc ở trên đỉnh Olympus cả, nhưng âm thanh này thì không thể nhầm lẫn được.

Tất cả mọi thứ kết hợp với nhau khiến tâm trạng Venus tồi tệ chưa từng có. Phải có người hứng chịu nỗi bức bối này của nàng, và vì nữ thần không thể tìm thấy Psyche nên ít nhất nàng sẽ tìm xem kẻ đang khóc lóc này là ai.

Venus lần theo tiếng khóc tới phía sau của đỉnh Olympus. Nàng thấy Mặt Trời đang ngồi ở đó, hai chân co lên, đầu gục xuống. Chàng khóc lóc thật náo nê, nước mắt chàng nhỏ cả vào ánh sáng của mình. Nếu chàng còn tiếp tục khóc nữa, chàng sẽ dập tắt cả ánh sáng của mình mất, thế thì các vị thần cũng như loài người sẽ chẳng còn lại gì ngoài ánh trắng, ánh sao và ánh đêm.

"Mặt Trời? Ngươi làm sao thế?" Venus hỏi, chẳng mấy lịch sự

"Psyche sắp rời bỏ chúng tôi để cưới một con quái vật."

Một nụ cười rạng rỡ ngồi lên trên khuôn mặt Venus. "Thật vậy à?" Nữ thần hỏi, chẳng hề che dấu niềm vui sướng trong giọng nói.

"Tôi không nghĩ mình còn có thể tỏa sáng được nữa", Mặt Trời tiếp tục.

Venus đá vào lưng Mặt Trời. "Tốt nhất là ngươi nên tiếp tục hành trình của mình đi. Và chấm dứt cái trò khóc lóc này ngay! Nếu ngươi không cẩn thận, ngươi sẽ làm tắt ngúm ánh sáng của mình đấy, và sau đó chúng ta sẽ vướng vào cả đồng lộn xộn mất. Đi làm việc của ngươi đi!"

Một cách miễn cưỡng, Mặt Trời gắng gỏi leo lên đỉnh trời.

Venus hài lòng khi biết được hôm nay là ngày cưới Psyche, nhưng nữ thần muốn đích thân nhìn thấy buổi lễ. Nàng phải làm gì đó với tất cả những đám mây đang ngăn trở tầm nhìn của nàng xuống mặt đất.

Nữ thần gọi cho Aeolus. Vài tiếng sau Aeolus mới đến được cung điện của nữ thần Tình Yêu. Quần áo của ông ta xộc xệch, tóc không được chải và đôi mắt lơ đãng vì mệt mỏi.

"Chuyện gì thế này, Aeolus? Trông ngươi thật nhếch nhác!"

"Tôi đang có rắc rối với mấy đứa con. Con trai Aquilo của tôi, Gió Bắc, hóa ra là một đứa xấu xa"

"Nó đã làm gì hả?"

"Nó đang đợi cho tới khi thời tiết trở lạnh, tuyết và băng giá phủ đầy mặt đất. Thế rồi nó thổi mạnh hết sức. Tôi đã bảo nó bao nhiêu lần rằng người ta cần một ngọn gió mát dịu khi thời tiết nóng nực, chứ không phải khi trời rét. Nó nói rằng nó thích nhìn thấy mọi người run cầm cập. Và thằng út nhà tôi, Favonius, đã bỏ đi. Đến sống với mấy cái cây. Nó nói nó đã mệt mỏi với việc sống trong một cái hang với tất cả chúng tôi rồi. Và nếu chuyện đó vẫn chưa đủ tồi tệ thì sáng sớm nay, Mặt Trời đã đánh thức tôi và bảo tôi nhờ bọn trẻ mang tất cả mây trên trời đến Vương Quốc Bên Bờ Biển Xanh Vĩ Đại. Tôi đã cố bảo chàng ta là có một ít mây sắp sửa tạo mưa cho mùa màng của nông dân ở đầu kia của thế giới, những người đang rất cần mưa. Nhưng chàng ta bảo là chàng ta không quan tâm tới điều đó. Và bây giờ, đúng lúc tôi và vợ rút cuộc cũng được yên lành và ngủ, thì người hầu của nữ thần tới nói nữ thần muốn gặp tôi gấp. Vậy thì, tôi đây rồi. Nữ thần muốn gì? Và tốt hơn là việc đó không nên quá đáng quá, bởi vì Cyane không thích giấc ngủ ngon của nàng bị ngắt quãng đâu"

"Ta muốn người mang những đám mây đi"

"Gì cơ! Tôi không thể làm điều đó được. Nhất là sau khi Mặt Trời nhờ tôi mang chúng đến đây."

"Một trong những đứa con của người không thể thổi chúng đi để ta có thể nhìn xem chuyện gì đang xảy ra dưới kia hay sao?"

Aeolus lắc đầu. "Tôi rất tiếc. Bọn trẻ đã mệt đứt hơi rồi. Người trần thế sẽ thật may mắn nếu bọn trẻ kịp lấy lại hơi sức để thổi mùa hè từ phương Nam lên"

Venus cau mày. Nữ thần không thích bất kỳ ai từ chối làm điều nàng muốn.

Aeolus nhìn nàng. "Nữ thần có thể nhăn nhó mặt mày thế nào cũng được, nhưng tôi vẫn sẽ nói với người sự thật. Nếu tôi trở xuống dưới kia và đánh thức bọn con trai của tôi dậy rồi bảo chúng là nữ thần Tình Yêu muốn các đám mây được thổi bay đi, tôi e rằng chúng sẽ lập tức bỏ tôi mà đi mất. Và lúc này tôi không thể giải quyết chuyện đó. Nhưng tôi có thể nói với người rằng..."

"Trời ạ!" Venus nhếch mép, ngắt lời Aeolus. "Cút về! Người thật vô dụng!"

Aeolus mở miệng định nói nốt câu, nhưng Venus lại ngắt lời ông ta lần nữa. "Ta nói, cút về! Ta không muốn nghe bất cứ lời xin lỗi vô lý nào nữa!"

Aeolus nhún vai. Ông đã nghĩ nữ thần hẳn sẽ muốn nghe rằng Favonius sắp đóng vai trò quan trọng trong hôn lễ của Cupid với Psyche, một điều mà Favonius rất tự hào, nó đã đến tận hang động để kể cho Aeolus nghe. Nhưng nếu Venus không muốn nghe những gì ông nói, ông sẽ ngậm miệng. Aeolus gọi một cơn gió nhẹ ham vui và được nó đưa trở về hang động.

1/Trong thần thoại Hy Lạp có tên gọi là Zephyrus- vị thần gió mang tới ánh sáng mùa xuân và những ngọn gió mát đầu hè.

2/Có tên là Boreas trong thần thoại Hy Lạp, mang tới không khí gió lạnh mùa đông

3/Có tên là Notus trong thần thoại Hy Lạp, mang tới những cơn bão cuối hè và thu

4/Có tên là Eurus trong thần thoại Hy Lạp, ngọn gió này không trực tiếp liên quan tới khí hậu bốn mùa của Hy Lạp

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

MỤC LỤC

Chương 8: Cupid và nữ thần Venus trò chuyện

Chương 11: Số phận của Psyche